Περιοδος 2η,
Νο 95
Ιούνης 2000
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελίδες

Διεθνές Νομισματικό Ταμείο: **Προγράμματα λιμού** σελ. 6-7

ΟΧΙ στους νοσταλγούς του "Ελλάς ελλήνων χριστιανών" σελ. 4

Γενετικά μεταλλαγμένα τροφιμα σελ. 11

τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

ΞΗΛΩΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ

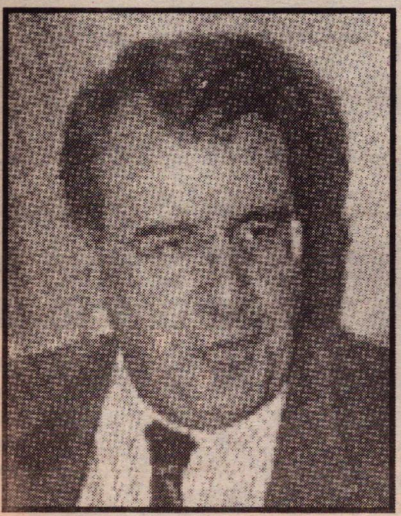

Νέο κύκλο επιθέσεων ενάντια στην εργατική τάξη έχει ανοίξει η κυβερνήση Κληρίδη με τις τελευταίες αυξήσεις που έχει επιβάλει στο ρεύμα, στον ΦΠΑ και απ οτι φαίνεται πολύ σύντομα και στα καύσιμα. και στα νοσήλεια για τα κρατικά νοσηλευτήρια.

Ολ' αυτά τα κάνει τάχα για το δικό μας καλό. Ο υπουργός Οικονομικών είχε το θράσος να μας πεί ότι μετά την αύξηση του ΦΠΑ και τα αντισταθμιστικά μέτρα που θα δώσει «οι εργαζόμενοι θα χαμογελούν».

Δεν φτάνει που μας καρφώνουν το μαχαίρι στο κόκκαλο, μας κοροϊδεύουν κι απο πάνω. Πως μπορούμε να χαμογελούμε όταν με τις νέες φορολογίες το κράτος θα μας πάρει τριπλάσια απ' οσα θα μας επιστρέψει με την μορφή αντισταθμιστικών μέτρων; Πως μπορεί κανείς να χαμογελά οταν μεσα στους 4 τελευταίους μήνες η τιμή του ρεύματος αυξήθηκε κατα 72%; Πως μπορεί να χαμογελά, όταν για να βάλει βενζίνη στο αυτοκίνητο του θα πρέπει να πληρώνει κάθε φορά 2 λίρες περίπου περισσότερα απ' οτι προηγούμενα;

Ποιοί θα χαμογελούν; Μήπως οι 70.000, που ζούν κάτω απο το όριο της φτώχειας; Μήπως οι άνεργοι που έχουν διπλασιαστεί τα τελευταία χρόνια και έχουν φτάσει το 6%, ή οι συνταξιούχοι που ζούν με συντάξεις πείνας και οι αγρότες που βρίσκονται σε απόγνωση;

συνέχεια στη σελ. 3

Πρώτος αγνοούμενος η αλήθεια

Μετά τον πόλεμο του 1974 η επίσημη προπαγάνδα πρόβαλλε το επιχείρημα ότι οι ελληνοκύπριοι αγνοούμενοι είναι αναλογικά περισσότεροι από τους αγνοούμενους στον πόλεμο του Βιετνάμ. Ένα τρανταχτό «στοιχείο» που έμοιαζε να συνηγορεί στο «δίκαιο της υπόθεσης μας» και που αποκάλυπτε την «βαρβαρότητα του εχθρού».

Αυτό το «στοιχείο» είναι μια βάρβαρη επινόηση.

Τον κατάλογο των αγνοουμένων «εμπλούτισαν» κατά καιρούς δεκάδες αν όχι εκατοντάδες διαπιστωμένοι νεκροί, θύματα του πολέμου αλλά και του πραξικοπήματος του 1974. Η τύχη αυτών των ανθρώπων ήταν γνωστή στις κατά καιρούς κυβερνήσεις, στα κόμματα, ακόμα και τους παράγοντες των ίδιων των επιτροπών αγνοουμένων.

Σήμερα τα επίσημα έγγραφα που «αποκαλύπτονται» στις εφημερίδες βεβαιώνουν αυτό που όλοι ήξεραν αλλά κανένας δεν τόλμησε — ούτε και ήθελε — να καταγγείλει. Μάνες και σύζυγοι να κρατιούνται επί σκοπού μαυροφορεμένες για να μετατραπούν σε πιόνια του ελληνοκυπριακού προπαγανδιστικού μηχανισμού. Για να περιφέρονται επί 26 χρόνια με τις φωτογραφίες των αγαπημένων τους από το οδόφραγμα μέχρι και έξω στην έδρα των Ηνωμένων Εθνών στη Νέα Υόρκη. Η περιβόητη «διαφώτιση» ήταν συσκότιση.

Δεν πρόκειται για ένα ακούσιο λάθος αλλά για κυνικό υπολογισμό. Το ζήτημα των αγνοουμένων κρατιόταν στην επικαιρότητα με τεχνάσματα.

Πρόκειται για μια πολιτική επιλογή της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης. Η συλλογιστική απλή: Όσοι πιο πολλοί οι αγνοούμενοι τόσο πιο έντονη η «διεθνής προβολή», τόσο πιο ισχυρή η διαπραγματευτική «μας» θέση — η κατασκευή «αγνοουμένων» έχει ψωμί. Είναι ένα «ατού» στις ελληνοκυπριακές διπλωματικές μανούβρες.

Από το 1974 ο *ανεπίσημος* αριθμός των ελληνοκύπριων αγνοουμένων έχει κυμανθεί μεταξύ των 2,500 και των 1510. Τα τελευταία χρόνια σταθεροποιήθηκε στους 1619. Μεταβλητά έγιναν τώρα τα ονόματα των 1619.

Ο *επίσημος* κατάλογος είναι απόρρητος! Δεν δόθηκε ποτέ στη δημοσιότητα.

Ο υπουργός Εξωτερικών Γ. Κασουλίδης προσπάθησε να προλάβει τα χειρότερα: *«Δεν θα ζητηθούν ευθύνες για πράξεις του παρελθόντος, διότι θα στείλει λανθασμένα μηνύματα»*. Προς τα που αλήθεια; Πρόκειται για ένα μακάβριο παιγνίδι που παίζεται σε βάρος της ήδη τραγικής θέσεις των συγγενών των αγνοουμένων

Και Τουρκοκύπριοι

Η ύπαρξη Τουρκοκύπριων αγνοουμένων από την άλλη έχει θαφτεί σαν αποκύημα της νοσηρής φαντασίας των Τουρκοκυπρίων. Το 1997, μετά από συμφωνία Κληρίδη-Ντενκτάς για ανταλλαγή στοιχείων για τους αγνοούμενους, η Ελληνοκυπριακή πλευρά παραδέχτηκε για πρώτη φορά την ύπαρξη 200 (μόνο) Τουρκοκύπριων αγνοουμένων από το 1963-64. Για τις μαζικές εκτελέσεις Τουρκοκυπρίων το 1974 στη Τόχνη και αλλού ποτέ δεν έγινε λόγος. Και όμως είναι πολλοί που γνωρίζουν ακόμα και που βρίσκονται οι μαζικοί τάφοι.

Τι έγινε από το 1997 γι' αυτή την «ανθρωπιστική υπόθεση»; Ελάχιστα πράγματα. Και κάθε φορά σαν αποτέλεσμα πίεσης που ασκείται από τους ίδιους τους συγγενείς που έχουν πια αντίληψη του παιγνιδιού που παίχτηκε επί τόσα χρόνια πάνω στη πλάτη τους.

Όπως έγραφε πρόσφατα αδελφός αγνοουμένου στον ημερήσιο τύπο, «η πολιτική προπαγάνδα εναντίον της Τουρκίας φαίνεται ότι είναι προτιμότερη από την αλήθεια. . . Είναι καιρός οι υπεύθυνοι αυτής της βαρβαρότητας να πάρουν ότι τους αξίζει» — Δρόμο!

Η πολιτική που δεν διστάζει για δεκαετίες να παίζει με τη δυστυχία και των πόνο χιλιάδων ανθρώπων είναι η ίδια που μπορεί να μας σύρει σε ένα νέο γύρο «εθνικών ξεκαθαρισμάτων», νεκρών και «αγνοουμένων».

Δάφνος Οικονόμου

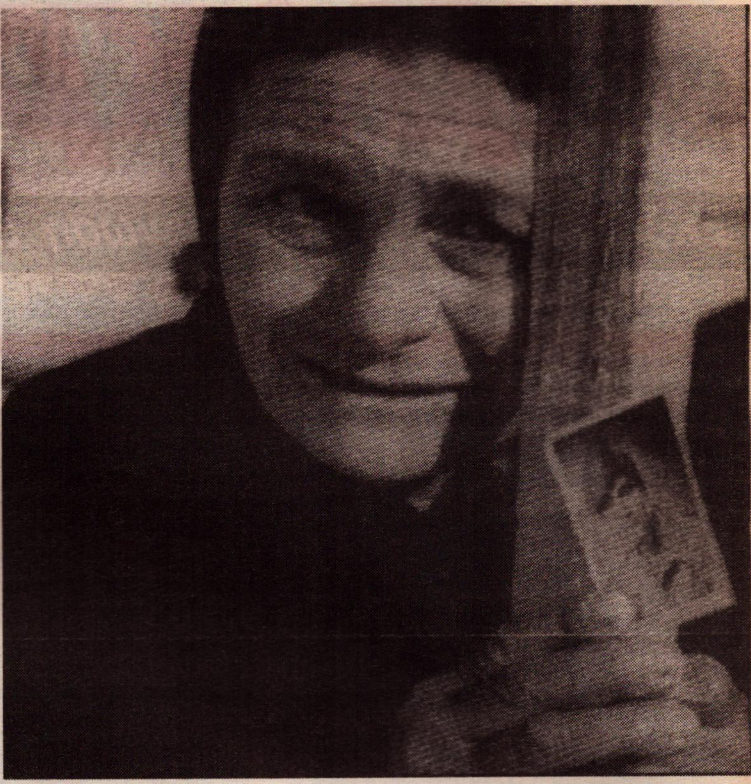

Μας έκαψαν κυριολεκτικά

Οι τελευταίες πυρκαγιές που προκάλεσαν τεράστιες καταστροφές σε πολλές περιοχές και κόντεψαν να κάψουν ολόκληρα χωριά έδειξαν με ένα τραγικό τρόπο τις συνέπειες που μπορεί να έχει στη ζωή των απλών ανθώπων, η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών. Η πολιτική που βάζει τα κέρδη πάνω απο τους ανθρώπους.

Ειναι γνωστό ότι οι πυρκαγίες πήραν ανεξέλεγχτες διαστάσεις επειδή δεν υπήρχαν αρκετά τρακτέρ, πυροσβεστικά οχήματα και αρκετοί δασοπυροσβέστες για να οργανώσουν το σβήσιμο της φωτιάς και να αξιοποιήσουν τους εκατοντάδες εθελοντές και φαντάρους που έτρεξαν να βοηθήσουν. Είναι γνωστό ότι σε πολλά χωριά ο κόσμος καθόταν και απλά κοίταζε με δέος τη φωτιά να καταστρέφει τα πάντα χωρίς να μπορούν να οργανωθούν ή να εξοπλιστούν με τρακτέρ και βυτιοφόρα για να σβήσουν τις φωτιές.

Ειναι αξιοθαύμαστο η Κυπριακή Δημοκρατία να παραγγέλνει S-300 ή να αγοράζει TOR-M1 που είναι απο τους πιό εξελιγμένους πυραύλους και να μην έχει ούτε ένα πυροσβεστικό αεροπλάνο. Ειναι αξιοθαύμαστο να έχει ένα άρτιο στόλο απο βαριά αρματα μάχης όπως τα T80 αλλά να μήν έχει αρκετές πυροσβεστικές μονάδες για να αντιμετωπίσει μερικές πυρκαγιές. Ειναι αξιοθαύμαστο να έχουμε αρτια εξοπλισμένα ελικόπτερα με πυραύλους αέρος έδάφους και αέρος αέρος και να μήν έχουμε πυροσβεστικά ελικόπτερα.

Ειναι απίστευτο πως σε ένα νησί που οι ψηλές θερμοκρασίες και η ξηρασία το καλοκαίρι δημιουργούν συνθήκες κόλασης, ξοδεύονται εκατομμύρια λιρες για καλλιστεία, και να μήν υπάρχουν αρκετοί πυροσβεστικοί σταθμοί για να θέσουν υπο έλεγχο τις πυρκαγίες πριν εξαπλωθούν. Ειναι απίστευτο η κυβέρνηση να χαρίζει εκατομμύρια στους κερδοσκόπους του χρηματιστήριου απαλλάσοντας τους απο την υποχρέωση να πληρώνουν φόρο εισοδήματος όπως όλοι οι εργαζόμενοι, και να μήν υπάρχουν λεφτά για να οργανωθεί και να εξοπλιστεί ένα ειδικό σώμα δασοπυρόσβεσης.

Οσες δικαιολογίες και να δώσει η κυβέρνηση, το γεγονός παραμένει ότι η ευθύνη της για τη τεράστια αυτή καταστροφή είναι μεγάλη. Σίγουρα ευθύνη έχουν και όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις αλλά αυτό δεν απαλλάσει με τίποτα τον Κληρίδη που κυβερνά τα τελευταία οχτώ χρόνια. Αυτή η διακυβέρνηση είναι πραγματικά επικίνδυνη. Αν δεν τερματιστεί σύντομα μπορεί να μας κάψει κυριολεχτικά.

«Δεν θέλουμε φιέστες και σεξισμούς θέλουμε σχολεία και γιατρούς»

Αυτό ήταν ένα απο τα συνθήματα που κυριάρχησαν στην εκδήλωση διαμαρτυρίας που οργάνωσε η Εργατική Δημοκρατία έξω απο το στάδιο «Ελευθερία» κατα την διάρκεια της τελικής δοκιμής των καλλιστείων για την Μίς Υφήλιος.

Δεκάδες άτομα περπάτησαν κάτω απο το πανώ «Λεφτά για την Παιδεία - οχι για καλλιστεία» και φωνάζοντας συνθήματα «ισομισθία και όχι καλλιστεία» «Δεν είμαστε κρέας ουτε για τις πασαρέλλες σας ουτε για τα κανόνια σα» και «να βγεί το Υπουργικό στη πασαρέλλα». Η πορεία ξεκίνησε απο τον χώρο της έκθεσης και κατέληξε έξω απο την κεντρική είσοδο του «Ελευθερία» απ' οπου πέρασαν οι περισσότεροι επίσημοι για να μπούν στο στάδιο.

Πολύς κόσμος που ερχόταν ή πήγαινε στην έκθεση και μάθαινε για την εκδήλωση μας έλεγε *«μπράβο παιδιά, κάποιος επιτέλους έπρεπε να να το κάνει αυτό»*. Αυτό έκφραζε και την μεγάλη μάζα του κόσμου που έμαθε για την εκδήλωση. Παρά το ότι τα ΜΜΕ την έθαψαν ή περιορίστηκαν στις αντιδράσεις της εκκλησίας αρκετός κόσμος μας έκφρασε την χαρά του για το γεγονός ότι αυτή η προκλητική ενέργεια της κυβέρνησης δεν πέρασε χωρίς καμιά αντίδραση. Πολλοί ήταν αυτοί που το χάρηκαν που χαλάσαμε έστω και λίγο τη μόστρα του Ρολάνδη.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η κατασπατάληση εκατομμυρίων λιρών - κανείς δεν ξέρει ακόμη το ακριβές ποσό που ξοδεύτηκε - σε μια φιέστα που υποβαθμίζει και εξευτελίζει τη γυναίκα προκάλεσε την δικαιολογημένη οργή της μεγάλης μάζας των απλών ανθρώπων. Αν οι άλλες οργανώσεις στις οποίες απευθύνθηκε η Εργατική Δημοκρατία, πολιτικές, συνδικαλιστικές, γυναικείες οργανώσεις της αντιπολίτευσης ανταποκρίνονταν στο κάλεσμα για να συνδιοργανώσουμε αυτή τη διαμαρτυρία είναι αμφίβολο αν τελικά θα μπορούσε να διεξαχθεί αυτή η εξευτελιστική φιέστα στο «Ελευθερία».

Η άρνηση τους βέβαια δεν είναι τυχαία. Είναι αποτέλεσμα της πολιτικής τους που θεωρεί το θέμα δευτερεύον και που υποτάσσει τα συμφέροντα των εργαζομένων, την ισότητα των γυναικών ακόμη και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια κάτω απο τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού, της οικονομίας του τόπου, όπως τα αποκαλεί. Ειναι χαρακτηριστικό ότι το ΑΚΕΛ αντί να καταψηφίσει τα σχετικά κονδύλια στη Βουλή κράτησε στάση αποχής με τη δικαιολογία ότι είναι «θέμα τουρισμού».

Πιό χαρακτηριστικό ομως είναι το σχόλιο του Εργατικού Βήματος, της εφημερίδας της ΠΕΟ, το οποίο ειρωνεύεται τους διάφορους «ευαίσθητους» οπώς αποκαλεί όσους αντιδράσαμε στα καλλιστεία και δικαιολογεί την δική τους αδράνεια με το επιχείρημα: *«Στις συνθήκες καπιταλισμού, είναι τόσα πολλά που υποβιβάζουν τη γυναίκα, που τα καλλιστεία αποτελούν απειροελάχιστο τμήμα, στο κάτω - κάτω προσφέρουν τη δυνατότητα σε ορισμένες καλίγραμμες να σταδιοδρομήσουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο»*

Ειναι φανερό γιατί το ΑΚΕΛ και η ΠΕΟ δεν ενδιαφέρτηκαν να κάνουν οτιδήποτε ενάντια στα καλλιστεία και την κατασπατάληση εκατομμυρίων για αυτά. Ειναι ντροπή όμως για τη ΠΕΟ να δικαιολογεί την αδράνεια της με τέτοια αισχρά επιχειρήματα.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Να ξηλώσουμε τα επιτελεία και παραεπιτελεία του Συναγερμού και της κυβέρνησης

συνεχεια απο σελ.1

Σίγουρα κάποιοι θα χαμογελούν με τα νέα μέτρα της κυβέρνησης, αλλά αυτοί δεν είναι οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι αλλά οι ξενοδόχοι που τους χαρίζει το 5% του ΦΠΑ επειδή θα επαναφέρει το 3% του ΚΟΤ που τους χάρισε πρίν μερικά χρόνια (που έτσι και αλλοιώς το επιβαρύνονται οι πελάτες).

Χαμογελούν οι εταιρείες πετρελαιοειδών που η κυβέρνηση τους εξασφαλίζει κέρδη τουλάχιστον 12% ανεξάρτητα απο τις τιμές που αγοράζουν το πετρελαίο. Κέρδη που είναι σίγουρα πολύ περισσότερα αφού οι εταιρείες δείχνουν μεγαλύτερες ζημιές. Οπως έχει καταγγελθεί στη Βουλή, παρουσίαζαν ζημιές 7 εκατομμυρίων λιρών αλλά μετά απο έλεγχο φάνηκε ότι ήταν μόνο 1.5 εκατομμύριο. Χαμογελά και ο ίδιος ο Υπουργός Οικονομικών που είδε τα τελευταία 8 χρόνια να μπαίνουν περισσότερα απο 160 εκατομμύρια λίρες στα κρατικά ταμεία εξαιτίας της πτώσης της τιμής του πετρελαίου στις διεθνείς αγορές.

Χαμογελούν οι βιομήχανοι και οι έμποροι που θα πάρουν και πάλιν τη μερίδα του λέοντος σε επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές. Χαμογελούν οι τραπεζίτες που ανακοίνωσαν όλοι κέρδη απο 160% μέχρι 400% για το '99.

«Απ' ον αντρέπεται ο κόσμος εν δικός του». Αυτό το λαϊκό ρητό τεριάζει απόλυτα στην κυβέρνηση Κληρίδη. Οσο πιό χοντροκομένα ψέμματα μας πούν, όση περισσότερη φασαρία κάνουν, τόσο περισσότερο ελπίζουν να μας ξεγελάσουν ή τουλάχιστο να μας τρομάξουν. Ποιός μπορεί να ξεχάσει το «αγκρισμένο» ύφος του Ρολάνδη μετά που η Βουλή απέρριψε τις αυξήσεις των καυσίμων με το οποίο μας έλεγε ότι «*δεν μας αξίζει Ε.Ε. αφού είμαστε ετσι*»; Ποιός δεν εκνευρίστηκε με το υπεροπτικό ύφος του Λευκαρίτη που κάτω απο τα μειδιάματα του Ρολάνδη δήλωνε «*ας φέρει η Βουλή καύσιμα*».

Αδύνατη κυβέρνηση

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία οτι αυτή η κυβέρνηση βρίσκεται σε διάσταση και σύγκρουση με τις προσδοκίες και τις επιθυμίες της μεγάλης μάζας των εργαζομένων. Η πολιτική της λιτότητας των περικοπών, του γριβισμού και του αυταρχισμού προκαλεί καθημερινά την οργή των απλών ανθρώπων.

Οι επιλογές της κάθε φορά την φέρνουν σε σύγκουση με ολόκληρη σχεδόν την κοινωνία. Οι σταθμοί αφαλάτωσης, οι πυλώνες της ΑΗΚ που περνούν μέσα απο κατοικημένες περιοχές, τα χυτήρια στους Εργάτες και την Λεμεσό, το σχέδιο για τον Ακάμα - με το οποίο χαρίζει 60 εκατομμύρια στον μεγαλοεπιχειρηματία Φωτιάδη - είναι μόνο μερικά απο τα θέματα που έχουν προκαλέσει την οργή και τις κινητοποιήσεις πολλών κοινοτήτων.

Η κατασπατάληση εκατομμυρίων λιρών σε μια εξεφτελιστική φιέστα όπως τα καλλιστεία που υποβιβάζει τη γυναίκα ήταν ένα άλλο θέμα που προκάλεσε πολλές αντιδράσεις. Την στιγμή μάλιστα που υπάρχουν τόσες ανάγκες στον τομέα της Παιδείας και τις υγείας. Οι λίστες αναμονής για μια εγχείρηση στα κρατικά νοσοκομεία φτάνουν μέχρι και 5 χρόνια ενω οι ελλείψεις σε προσωπικό και εξοπλισμό ταλαιπωρούν καθημερινά τους ασθενείς αλλά και τους εργαζόμενους στόν τομέα της Υγείας. Τα ίδια ισχύουν με τους εκπαιδευτικούς που αναγκάζονται να απειλούν κάθε τόσο με απεργία για να εξασφαλίσουν τη στοιχειώδη λειτουργία των σχολείων.

Αγανάκτηση προκάλεσε και το περιστατικό με τη μητέρα τεσσάρων παιδιών που καταδικάστηκε σε ενα μήνα φυλακή γιατί τάχα έχτισε ενα «αυθαιρετο» μαντρότοιχο στο σπίτι της στη Λεμεσό, τη στιγμή που οι αυθαιρεσίες και οι υπερβάσεις του Μιχαηλίδη στον Ακάμα που πρόσθεσε ένα ολόκληρο όροφο στο ξενοδοχείο του έμειναν τελείως ατιμώρητες.

Σαν κερασάκι στη τούρτα, ήλθε και το σκάνδαλο για το παραστρατιωτικό επιτελείο απο συναγερμικούς αξιωματικούς (απόστρατους και εν ενεργεία) για να ελέγχει τις τοποθετήσεις, προαγωγές, τους εξοπλισμούς, ακόμη και τις αρμοδιότητες του αρχηγού της εθνοφρουράς. Οι θύμησες και οι παραλληλισμοί με κάποια αλλα επιτελεία απο την εποχή της ΕΟΚΑ Β είναι αναπόφευκτοι και έρχονται να ενισχύσουν την εικόνα μιας επικίνδυνης διακυβέρνησης που δεν επιτρέπει εφησυχασμό και αναμονή μέχρι τις επόμενες εκλογές για να την ξεφορτωθούμε.

Η αγανάκτηση και η αντικυβερνητική διάθεση των εργαζομένων και της νεολαίας δεν αξιοποιήθηκε απο την αντιπολίτευση επιτρέποντας στον Κληρίδη και τα "επιτελεία" του να εφαρμόζουν την αντεργατική πολιτική τους

Συγκρουση

Η αντικυβερνητική διάθεση σήμερα φαίνεται με κάθε ευκαιρία. Ακόμη και οι δημοσκοπήσεις που κάνει ο ίδιος ο Συναγερμός δείχνουν τη δημοτικότητα του κόμματος και της κυβένησης να πέφτει συνεχώς.

Το σωσίβιο που έβρισκε τόσο καιρό στο κυπριακό ο Κληρίδης αρχίζει να χάνει την δύναμη του. Οσοι έτρεφαν αυταπάτες ότι ο «εμπειρος» και «ενδοτικός» Κληρίδης θα μπορούσε να οδηγήσει σύντομα τα πράγματα σε μια ειρηνική διευθέτηση του Κυπριακού θα πρέπει σήμερα μετά απο 8 χρόνια διακυβένησης και αλλεπάλληλους γύρους συνομιλιών να βλέπουν ότι οι προτεραιότητες του Κληρίδη δεν είναι ούτε η ειρήνη, ούτε η δημοκρατία αλλα η εξυπηρέτηση των συμφερόντων της ελληνοκυπρικής άρχουσας τάξης την οποίαν επάξια εκπροσωπεί.

Είναι σίγουρο ότι αυτή η εικόνα θα συνεχίσει και θα ενταθεί την επόμενη περίοδο. Η οικονομική κρίση συνεχίζεται και πιθανό να ενταθεί με αποτέλεσμα τα προβλήματα και οι πιέσεις στον ελληνοκυπριακό καπιταλισμό να γίνουν ακόμα πιο έντονα. Οι επιθέσεις στην εργατική τάξη θα συνεχίσουν να τροφοδοτουν την οργή και την αγανάκτηση μέσα σε σημαντικά κομμάτια των εργαζομένων και της νεολαίας που αναζητούν τρόπους να την εκφράσουν και να συγκρουστούν με την κυβερνητική πολιτική.

Δυστυχώς όμως το ΑΚΕΛ προς το οποίο στρέφεται αυτός ο κόσμος προτιμά τις αψιμαχίες απο τα κοινοβουλευτικά έδρανα ή απο τα μικρόφωνα των ραδιοτηλεοπτικών μέσων. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έστω και αυτή η αντιπολίτευση και η καταψήφιση των φορολογιών και των αυξήσεων στα καύσιμα είναι προτιμότερη απο την αποχή ή ακόμη και την στήριξη των επιλογών της κυβέρνησης. Αυτό όμως δεν μπορεί με κανένα τρόπο να υποκαταστήση την ανάγκη για αντιπολίτευση εκεί που πραγματικά μετρά, στους χώρους δουλειάς και τους δρόμους, με απεργίες και συλλαλητήρια.

Αυτή η κυβέρνηση δεν φεύγει απλά με το να την αποκαλύπτουμε και να την καταγγέλουμε. Ετσι και αλλοιώς η κυβέρνηση που αποκατέστησε τους πραξικοπηματίες, που χτίζει μνημεία στο φασίστα Γρίβα, που σπαταλά εκατομμύρια για καλλιστεία και βάζει τα κέρδη πάνω απο τις ανάγκες των ανθρώπων, δεν έχει καμιά ευθιξία και δεν πρόκειται να ξεκουμπιστεί αν δεν την διώξουμε εμείς οι ίδιοι.

Για να γίνει αυτό χρειάζονται απεργίες και διαδηλώσεις. Χρειάζεται να απαντήσουμε στις επιθέσεις της δυναμικά, να συγκρουστούμε μαζί της σε όλα τα μέτωπα: για την αύξηση του ΦΠΑ, τις τιμές των καυσίμων, τις ιδιωτικοποιήσεις, το παραστρατιωτικό επιτελείο. Σε μιά τέτοια προοπτική μπορούμε να κερδίσουμε την μάζα της εργατικής τάξης, ακόμη και πολλούς απο εκείνους που ψηφισαν Κληρίδη και σήμερα νοιώθουν απογοητευμένοι.

Γι' αυτό χρειαζόμαστε μια πολιτική που να βάζει σαν προοπτική την ανατροπή του καπιταλισμού και όχι την διαχείρηση του. Μια ταξική πολιτική που να μπορεί να απαντά ξεκάθαρα στις επιθέσεις και τις προκλήσεις. Που στο ερώτημα απο πού να βρεθούν τα λεφτά για νοσοκομεία, σχολεία, πυροσβεστικά οχήματα και αεροπλάνα, να απαντά «φορολογήστε τους πλούσιους». Που στους εκβιασμούς του Λευκαρίτη «ας φέρει η Βουλή καύσιμα» να απαιτεί την άμεση και χωρίς αποζημίωση κρατικοποίηση των εταιρειών πετρελαιοειδών.

Μιά τέτοια πολιτική και ένα εργατικό κόμμα που να παλεύει για την εφαρμογή της χρειαζόμαστε. Για το χτίσιμο του παλεύει η Εργατική Δημοκρατία.

Κυκλοφόρησε το νέο τεύχος του Σοσιαλισμός απο τα κάτω

Με θέματα:

- *Σοσιαλδημοκρατία και εργατική τάξη*
- *ΔΝΤ - Παγκόσμια Τράπεζα*
- *Ανταρσία ενάντια στον Καπιταλισμό*
- *Τονι Κλίφ 1917-2000*
- *Η αντεπανάσταση στη Ρωσία*
- *Π. Πουλιοπουλος*
- *Εναντια στην καταπίεση*

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Αλλες 184.70 λίρες μαζεύτηκαν αυτό το μήνα στην οικονομική μας εξόρμηση. Απο αυτές οι 49.70 ήταν ενίσχυση στο πούλημα της εφημερίδας και οι άλλες 135 εισφορές συντρόφων, τους οποίους ευχαριστούμε θερμά.

Είμαστε σίγουροι θα συνεχίσει η γενναιόδωρη συνεισφορά των συντρόφων και φίλων της Εργατικής Δημοκρατίας μέχρι να καλύψουμε το τελικό στόχο μας.

Κάθε βοήθεια είναι ευπρόσδεκτη. Η πιό σημαντική βοήθεια όμως είναι πάρετε και να δώσετε 2 εφημερίδες σε κάποιο φίλο σας ή γνωστό σας με τον οποίο κουβενιάζετε πολιτικά.

5000

4000

3000

2000

1000

Οχι στους νοσταλγούς του "Ελλάς, Ελλήνων, Χριστιανών"

Βάλτε χέρι στα προνόμια και την περιουσία την εκκλησίας

«Ανέδοτο αγώνα» έχει κηρύξει ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στην Ελλάδα, για το ζήτημα της αναγραφής του Θρησκεύματος στις ταυτότητες. Μιλά για διακρίσεις σε βάρος του «ορθόδοξου λαού» που δεν του επιτρέπεται το δημοκρατικό δικαίωμα να γράφει το θρήσκευμα του στις ταυτότητες. Ετοιμάζει συλλαλητήρια, «λαοσυνάξεις» όπως τις ονομάζει και προβαίνει σε καθαρά πολιτικούς εκβιασμούς.

Δίπλα από το Χριστόδουλο έχουν συνταχθεί όλοι οι γνωστοί ακροδεξιοί, χουντικοί και φιλοβασηλικοί δεσποτάδες. Και από πίσω τους όλος ο ακροδεξιός και φασιστικός συρφετός να σηκώνει κεφάλι. Ο θρησκευτικός φανατισμός των δεσποτάδων και τα ρατσιστικά κηρύγματα του Χριστόδουλου, είναι αέρας στα πανιά όλων των επίδοξων Χαϊντερ στην Ελλάδα. Τις τελευταίες μέρες έχουν αυξηθεί τα ρατσιστικά κρούσματα από τις φασιστικές συμμορίες με επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες και την βεβήλωση εβραϊκων τάφων.

Οι προκλήσεις του Χριστόδουλου των δεσποτάδων και του αντιδραστικού συρφετού τους, δεν πρέπει να μείνουν αναπάντητες. Είναι λάθος η αντίληψη των «ίσων αποστάσεων» και της καταγγέλιας «του τεχνικού διαχωρισμού του λαού» όπως κάνει το ΚΚΕ στην Ελλάδα. Μπορεί η μη αναγραφεί του θρηκεύματος να μη εμποδίζει τις ρατσιστικές διακρίσεις και την κρατική βία, η υποχώρηση όμως στις απείλες του Χριστόδουλου είναι ένα πισωγύρισμα που ανοίγει το δρόμο στους ακροδεξιούς και φασίστες.

Η αναγραφή του θρησεύματος είναι κληρονομιά της φασιστικής κατοχής και του εμφυλίου. Ο στόχος ήταν ο εντοπισμός των Εβραίων για να οδηγηθούν στα στρατόπεδα εξόντωσης των Ναζί. Μετά το 1945 αποτέλεσε ένα όπλο στα χέρια του κράτους - και του παρακράτους - της δεξιάς με στόχο το διωγμό των αγωνιστών της Αριστεράς. Τότε που στο κολαστήριο της Μακρονήσου τα ουρλιαχτά των βασανιστών ανακατεύονταν με τα κηρύγματα «εθνικής αναμόρφωσης» των παπάδων. Ηταν η περίοδος που οι παρεκκλησιαστικές οργανώσεις ήταν στο απογειο τους, εκεί που αναδείχτηκαν και οι σημερινοί δεσποτάδες που προετοίμασαν το «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» σαν σήμα κατατεθέν για την Χούντα.

Και εδώ στην Κύπρο οι «άγιοι πατέρες» δεν είναι διαφορετικοί. Ο βρώμικος πόλεμος που ξέσπασε μεταξύ των Μητροπολιτών για το ζήτημα της διαδοχής του Αρχιεπισκόπου, ποίος θα είναι δηλαδή ο διαχείριστης της τεράστιας εκκλησιαστικής περιουσίας, δείχνει όλη την υποκρισία και την αντιδραστικότητα του εκκλησιαστικού κατεστημένου. Ολοι αυτοί που μιλούσαν για «αγάπη» και «αδελφοσύνη» ρίχνουν ο ένας μπηχτές στον άλλο και δίνουν χτυπήματα κάτω απο τη μέση.

Η Αριστερά σε Ελλάδα και Κύπρο πρέπει να βγεί ξεκάθαρα και να πεί όχι στους νοσταλγούς του «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» και να απαίτησει από τις κυβερνήσεις να σταματήσουν τους συμβιβασμούς. Να απαιτήσει άμεσο και πλήρη διαχωρισμό εκκλησίας και κράτους σε όλα τα επίπεδα. Την κατάργηση όλων των νόμων που δίνουν προνόμια και εξουσίες στην εκκλησία να επεμβαίνει στη ζωή του κόσμου, από την εκπαίδευση μέχρι τους γάμους και τα διαζύγια. Να απαιτήσει να μπεί χέρι στη εκκλησιαστική περιουσία και στις χρυσοφόρες δραστηριότητες της.

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2000 στην Αθήνα

Ενα πανηγύρι σοσιαλιστικών ιδεών

Στον απόηχο των βουλευτικών εκλογών αλλά και των αγώνων που προηγήθηκαν την προηγούμενη περίοδο, στην Ελλάδα, έγινε το τριήμερο σοσιαλιστικών συζητήσεων Μαρξισμός 2000, που οργανώνεται κάθε χρόνο από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, αδερφό κόμμα της Εργατικής Δημοκρατίας.

Η συμμετοχή εκατοντάδων φοιτητών, νεολαίων αλλά και εργαζόμενωνστο τριήμερο είναι η καλύτερη απάντηση στο επιχείρημα του δικομματισμού και ότι ο Σημίτης στην ουσία ελέγχει αυτό τον κόσμο που τον ψήφισε.

Μέσα από τις 60 και πλέον συζητήσεις διαφάνηκε η αγανάκτηση, ο θυμός ενός κόσμου που κινείται και βλέπει αριστερά. Ακόμη φάνηκε το πόσο αυτός ο κόσμος ζητά μια καλύτερη κοινωνία. Γι' αυτό και όλες οι συζητήσεις του τριήμερου συγκέντρωσαν μεγάλο ενδιαφέρον με πολλές παρεμβάσεις.

Μια από τις συζητήσεις που ξεχώρισαν ήταν εκείνη με τίτλο: «Μετά τις εκλογές ποια η προοπτική για την Αριστερά», την οποία παρακολουθήσαν πάνω από 400 άτομα. Ομιλητές ήταν ο Γιάννης Δραγασάκης από το Συνασπισμό, ο Γιώργος Παπασίμος από το ΔΗΚΚΙ και ο Πάνος Γκαργκάνας από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα. Ο σύντροφος Γκαργκάνας τόνισε ότι είναι λάθος να ερμηνευθεί το αποτέλεσμα σαν μια νίκη του ΠΑΣΟΚ και να βγει το συμπέρασμα ότι η περίοδος δεν είναι ευνοϊκή για την Αριστερά και θα πρέπει να χαμηλώσουμε τους τόνους. Οι εισηγητές από το Συνασπισμό και το ΔΗΚΚΙ αν και τόνισαν ότι το ΠΑΣΟΚ είναι ανίκανο να βγάλει την ελληνική κοινωνία από τη κρίση, εντούτοις μίλησαν για νίκη του δικομματισμού. Η συζήτηση είχε πολύ ενδιαφέρον και με τη συμμετοχή του ακροατήριου: «*Η θεωρία του δικομματισμού είναι λάθος. Από το '93 και μετά ο ίδιος κόσμος που ψηφίζει ΠΑΣΟΚ κάνει και τους πιο μαχητικούς αγώνες καθώς διαψεύδονται οι προσδοκίες του. Αυτό θα συνεχιστεί. Μιλώντας για δικομματισμό χαρίζουμε τον κόσμο αυτόν στην αγκαλιά του Σημίτη. Στην κοινή δράση έχουμε καθήκον να αγκαλιάσουμε αυτόν τον κόσμο που ψήφισε ΠΑΣΟΚ*», τόνισε ο σύντροφος Τάσος Αναστασιάδης από την Κ.Ε. του ΣΕΚ. Οι περισσότερες παρεμβάσεις στράφηκαν γύρο απο την ανάγκη να κτιστεί μια δυνατή αριστερά αναδεικνύοντας τα στοιχεία εκείνα που ενώνουν τα κομμάτια στα αριστερά του ΠΑΣΟΚ αλλά και τη βάση του ΠΑΣΟΚ, όπως είναι η πάλη ενάντια στο φασισμό, το ρατσισμό και η πάλη για τον διπλασιασμό του βασικού μισθού.

Αλλες συζητήσεις που ξεχώρισαν στο τριήμερο ηταν αυτή για τη πάλη ενάντια στο ρατσισμό και το φασισμό, καθώς και η συζήτηση για την παγκοσμιοποίηση και την αντικαπιταλιστική διάθεση που αναπτύσσεται ανά το παγκόσμιο, από το Σηάτλ, στη Βιέννη μέχρι το Μπέρμινγχαμ και την Αθήνα.

Το τριήμερο έκλεισε με εκδήλωση αφιερωμένη στο σύντροφο Τόνι Κλιφ, ηγετικό στέλεχος της SWP, Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Βρετανίας, που πέθανε πρόσφατα, με τίτλο: «Τόνι Κλιφ, 1917-2000, έναν ολόκληρο κόσμο να κερδίσουμε» και με ομιλητές τον Κρις Μπάμπερι από το SWP, τον ιστορικό Δημήτρη Λιβιεράτο, την Διονυσία Πυλαρινού και την Μαρία Στύλλου από το ΣΕΚ καθώς και τον Ντίνο Αγιομαμίτη της Εργατικής Δημοκρατίας. Η συντρόφισσα Στύλλου είπε χαρακτηριστικά για τον Κλιφ:

*«Ο Κλιφ δεν ήταν μόνο θεωρητικός , ήταν αυτός που έλεγε ότι η θεωρία πρέπει να γίνει πράξη. Και η πράξη σημαίνει επαναστατικό κόμμα. Η αυτοβιογραφία του τελειώνει με τα εξής λόγια: "Ο Κάτων ο Πρεσβύτερος ένα μέλος της Ρωμαϊκής Συγκλήτου συνήθιζε να τελειώνει όλες τις ομιλίες του με την φράση Cartago delenda est., η Καρχηδόνα πρέπει να καταστραφεί. Και τελικά η Ρώμη κατέστρεψε την Καρχηδόνα. Για μας η φράση πρέπει να είναι: **το Επαναστατικό Κόμμα πρέπει να κτιστεί**"*

Κυριάκος Κοιλιάρης

Η υποκρισία της "τυφλής" δικαιοσύνης

Η φυλάκιση της Χαρίκλειας Παύλου, μια φτωχής και πολύτεκνης μητέρας για ένα μήνα, μετά από απόφαση του Επαρχιακού δικαστηρίου Λεμεσού για παρακοή διατάγματος κατεδάφισης του παράνομου μαντρότοιχου που έχτισε στην αυλή του σπιτιού της, προκάλεσε την λαϊκη κατακραυγή. Αυτό υποχρέωσε τον Γενικό Εισαγγελέα να εισηγηθεί στον πρέδρο Κληρίδη να της δώσει χάρη με την μορφή αναστολής εκτέλεσης της ποινής για 15 μέρες για να κατεδαφίσει τον τοίχο.

Για ακόμα μια φορά αποδεικνύεται ότι το χέρι του νόμου όταν πρόκειται για επώνυμους και ισχυρούς οικονομικούς παράγοντες είναι κοντό, όπως για παράδειγμα στην περίπτωση του πρώην υπουργού εξωτερικών Μιχαηλίδη που έχτισε παράνομα ένα επιπλέον όροφο στο ξενοδοχείο του στον Ακάμα. Οταν όμως πρόκειται για την κάθε Χαρίκλεια είναι μακρύ, αδέκαστο και σιδερένιο.

Τόσοι και τόσοι επώνυμοι κάνουν του κόσμου τις παρανομίες, και τα καταφέρνουν να μην τιμωρούνται, ενώ οι φτωχοί τιμωρούνται, κι αυτό ενοχλεί τη συνείδηση του κάθε τίμιου ανθρώπου και φτωχού γιατί ξέρουν ότι αυτό μπορεί να συμβεί και σε αυτούς. Οι φυλακές είναι γεμάτες με συνταξιούχους και ηλικιωμένους γιατί δεν μπόρεσαν να ξοφλήσουν χίλιες λίρες χρέος, την ίδια στιγμή που διάφοροι μεγαλοκαρχαρίες πλούτισαν πουλώντας χαλασμένα κρέατα ή χτίζοντας συνοικισμούς και κτίρια με ελατωματικά υλικά, που είναι έτοιμα να καταρρεύσουν στο πρώτο ταρακούνημα. Καθαρή την βγάζουν και τα μεγάλα κεφάλια που κρύβονται πίσω από την υπόθεση των παιδικών παιχνιδιών που περιέχουν την τοξική ουσία PVC βάζοντας σε κίνδυνο τη ζωή εκατοντάδων παιδιών ενώ βάζουν στη φυλακή ένα νεαρό γιατί κάπνιζε ένα τσιγαριλίκι.

Οταν πριν λίγο καιρό αναγκάστηκαν να αποφυλακίσουν κάποιους κρατούμενους επειδή δεν υπάρχει πλέον χώρος στις φυλακές, είδαμε ποιοί είναι αυτοί που γεμίζουν τις φυλακές. Ηταν όλοι τους ξένοι εργάτες ή μικροαπατεώνες. Κανένας επιχειρηματίας ή ξενοδόχος ή μητροπολίτης απο αυτούς που πρωταγωνιστούν καθημερινα στα διάφορα σκάνδαλα που αποκαλύπτωνται. Κανένας απο αυτούς που έπρεπε πραγματικά να ήταν στη φυλακή.

Φωτεινή Χριστοδούλου

ΔΙΕΘΝΗ

ΣΙΕΡΑ ΛΕΟΝΕ

Το κόστος των διαμαντιών

Η μεγαλύτερη βρετανική επέμβαση από την εποχή των Φόκλαντς ετοιμάζεται στη Σιέρε Λεόνε, στην Δυτική Αφρική. Στη Σιέρρα Λεόνε 50.000 -100.000 άμαχοι έχουν εξοντωθεί τα τελευταία δέκα χρόνια στις συγκρούσεις ανάμεσα στις αντιμαχόμενες συμμορίες που παλεύουν για την εξουσία και τον πλούτο που φέρνουν τα διαμάντια.

Στην Φρηταουν την πρωτεύουσα της Σιέρα Λεόνε μπορεί κανείς να δει ανθρώπους χωρίς αυτιά, μύτες, χέρια ή πόδια. Ο Γιόνα Νταμπούγια χωρίς χέρι και αυτιά, θύμα μιας από τις συμμορίες, λέει: "*Αν θέλετε να ξέρετε την τιμή ενός διαμαντιού, πρέπει να πάρετε από τη μια τα χέρια και τα πόδια που κόπηκαν την τελευταία δεκαετία και από την άλλη τα διαμάντια και να συγκρίνετε τη διαφορά*". Πίσω από τις αντιμαχόμενες συμμορίες κρύβονται οι ιμπεριαλιστές.

Από το 1930 που αποκαλύφθηκαν τα διαμάντια, οι πολυεθνικές απέκτησαν τεράστια συμφέροντα στη χώρα. Αντίπαλες εταιρίες ορυχείων - και άλλες - από τη Νότιο Αφρική, τη Βρετανία, το Βέλγιο, το Ισραήλ και την πρώην Σοβιετική Ενωση έχουν φέρει στη χώρα όπλα, εκπαιδευτές, πολεμιστές και άφθονο χρήμα για να αποκτήσουν πρόσβαση στα διαμάντια υποστηρίζοντας τη μια την κυβέρνηση του προέδρου Καμπάχ και την άλλη το λεγόμενο "Ενιαίο Επαναστατικό Μέτωπο" ΕΕΜ του Σανκόχ.

Στον πρόσφατο συμβιβασμό ο έλεγχος των ορυχείων είχε περάσει στη συμμορία του Σανκόχ, ενώ ο Καμπάχ παρέμεινε πρόεδρος. "*Αυτό που υποβόσκει κάτω από την διακοπή της ειρηνευτικής διαδικασίας στη Σιέρα Λεόνε είναι η προσπάθεια των ΗΠΑ και της Βρετανίας να πάρουν τον έλεγχο των αδαμαντορυχείων από το λεγόμενο "Ενιαίο Επαναστατικό Μέτωπο" (ΕΕΜ) του Σανκόχ*" γράφει η Γουόλ Στρητ Τζέρναλ.

Στις 22 Μάρτη στην πρεσβεία των ΗΠΑ έγινε συνάντηση των πολυεθνικών με την κυβέρνηση της Σιέρα Λεόνε, όπου ανακοίνωσαν στο ΕΕΜ ότι θα χάσει τα εκατομμύρια που κερδίζει από τον έλεγχο των διαμαντιών. Αυτό σήμανε την κήρυξη πολέμου στο ΕΕΜ και ξαναβύθισε τη χώρα στο χάος.

Η στρατιωτική επέμβαση των βρετανών δεν είναι ανθρωπιστική. Εχει στόχο να προστατεύσει τα συμφέροντα των πολυεθνικών, αλλά και να ανοίξει το δρόμο για νέες επεμβάσεις του ΝΑΤΟ (κάτω από τον τίτλο της "ανθρωπιστικής βοήθειας"). Αν αποτύχουν οι "ειρηνευτικές" προσπάθειες του ΟΗΕ στη Σιέρα Λεόνε, θα είναι ακόμα πιο δύσκολο να κινητοποιηθούν τα στρατεύματα του ΟΗΕ στο Κογκό, όπου υπάρχουν ακόμα πιο μεγάλα συμφέροντα. Οι πολυεθνικές και οι κυβερνήσεις που τις υποστηρίζουν έχουν δημιουργήσει μια κατάσταση στην Αφρική όπου πάνω από το 40% του πληθυσμού της Αφρικής ζει με λιγότερο από 1 δολλάριο τη μέρα. 2 εκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν πριν φτάσουν τα πέντε χρόνια. Μόνο το τέλος της εξουσίας του κέρδους και ο αγώνας για μια κοινωνία που οι άνθρωποι θα αξίζουν περισσότερο από τα διαμάντια μπορεί να βοηθήσει πραγματικά τη Σιέρα Λεόνε.

Ενα απο τα χιλιάδες θύματα των συγκρούσεων για τον έλεγχο των διαμαντιών

Τεράστιες περιουσίες φτιάχνονται από τα διαμάντια. 20 τρισεκατομμύρια δραχμές αξίζουν τα διαμάντια που βγαίνουν κάθε χρόνο. Στο κέντρο αυτής της παραγωγής βρίσκεται η πολυεθνική Ντε Μπέερς που έχει τα 2/3 των πωλήσεων διαμαντιών. Η Ντε Μπέερς προμηθεύεται τα διαμάντια από δολοφόνους, τυράνους και δικτάτορες, λέγοντας ότι δεν μπορεί να ελέγξει από που προέρχονται! Η Ντε Μπέερς είχε δικαιώματα στα ορυχεία της Σιέρα Λεόνε μέχρι το 1980. Τα τελευταία χρόνια τα διαμάντια της Σιέρα Λεόνε έρχονται μέσω Λιβερίας. Αλλες φορές τα διαμάντια πληρώνονται με χρήμα και άλλες με ναρκωτικά ή φορτία όπλων. «*Η "ειρηνευτική δύναμη" άρχισε τη σφαγή*» όπως δήλωσε στο Socialist Worker, (αδερφή εφημερίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στη Βρετανία), ο Τζόν Φίσερ συνδικαλιστής που γύρισε από τη Σιέρα Λεόνε «*ο τελευταίος γύρος συγκρούσεων άρχισε με τη σφαγή 19 ανθρώπων, που ξεκίνησε από τους στρατιώτες του ΟΗΕ! Ημουν αυτόπτης μάρτυρας. Οταν μια τεράστια διαδήλωση οργανωμένων εργατών έφτασε στα γραφεία του ΕΕΜ για να ζητήσει ειρήνη και δικαιοσύνη, οι στρατιώτες του ΟΗΕ που φύλαγαν τα γραφεία άρχισαν να πυροβολούν πάνω από τα κεφάλια των διαδηλωτών. Αμέσως μετά άρχισαν να πυροβολούν και οι στρατιώτες του ΕΕΜ σκοτώνοντας τους διαδηλωτές*».

Ούτε ένα δάκρυ για τον Χαφέζ Ασσαντ

"Εθνικό πένθος" κήρυξε η κυβέρνηση της Συρίας για τον θάνατο του προέδρου Χαφέζ αλ Ασσαντ που πέθανε την περασμένη βδομάδα. Οι απλοί άνθρωποι, όμως, δεν θα βρουν ούτε ένα δάκρυ για τον "λέοντα της Δαμασκού", που κυβέρνησε τη Συρία, με "σιδηρά πειθαρχία" για τρεις ολόκληρες δεκαετίες.

Μέσα σε αυτά τα χρόνια εκατοντάδες "αντικαθεστωτικοί" δολοφονήθηκαν, εκτελέστηκαν ή σάπισαν στις φυλακές. Ο Ασσαντ έχει συνδέσει το όνομά του με τη βία, το αίμα και την προδοσία από την πρώτη μέρα που βρέθηκε στην εξουσία.

Τη δεκαετία του '60 ο Ασσαντ, τότε αξιωματικός στην πολεμική αεροπορία, συνδέθηκε με το Μπααθ - ένα κόμμα που κατέγγελνε τον ρόλο του ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή και μιλούσε για "συνένωση του αραβικού κόσμου", "εθνική ανεξαρτησία" ακόμα και για "σοσιαλισμό". Στην πραγματικότητα, όμως, το όραμα των ηγετών του Μπααθ δεν ήταν η απελευθέρωση της εργατικής τάξης αλλά η "ανάπτυξη", μια ισχυρής εθνικής οικονομίας ικανής να ανταγωνίζεται επάξια με τους αναπτυγμένους καπιταλισμούς του πλανήτη. Ηθελαν να "απελευθερώσουν" τις χώρες τους από τον ζυγό των ιμπεριαλιστών, όχι για να απαλλάξουν τους εργάτες από την εκμετάλλευση αλλά για να εισπράττουν οι ίδιοι τα κέρδη από αυτή την εκμετάλλευση.

Τον Ιούνη του 1967 ξέσπασε ο Αραβο-Ισραηλινός πόλεμος, που έκλεισε με την βαριά ήττα της Αιγύπτου και της Συρίας. Η ήττα ήταν τεράστιο πλήγμα για τον ριζοσπαστικό αραβικό εθνικισμό. Οι ελπίδες ότι οι λαοί της Μέσης Ανατολής θα μπορούσαν να στηριχτούν στις "δικές τους" κυβερνήσεις στον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό αποδείχτηκαν αυταπάτες.

Τον Σεπτέμβρη του 1970 απογοητευμένοι οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες που ζούσαν στα στρατόπεδα της Ιορδανίας ξεσηκώθηκαν, διεκδικώντας να πάρουν στα χέρια τους τον αγώνα ενάντια στο Ισραήλ και τις Μεγάλες Δυνάμεις. Η απάντηση του Χουσείν, του βασιλιά της Ιορδανίας, ήταν η άγρια καταστολή: χιλιάδες Παλαιστίνιοι δολοφονήθηκαν από ιορδανικά στρατεύματα σε μια σφαγή που έμεινε στην ιστορία σαν ο "Μαύρος Σεπτέμβρης".

Ο "Μαύρος Σεπτέμβρης" έφερε στα μαχαίρια τους "μετριοπαθείς" και τους "ριζοσπάστες" στη Συρία. Η κυβέρνηση αποφάσισε να στείλει στρατό στο πλευρό των Παλαιστινίων -όμως ο Ασσαντ, που ήταν υπουργός Αμυνας, αρνήθηκε να επιτρέψει στην αεροπορία να τον καλύψει. Το αποτέλεσμα της προδοσίας ήταν καταστροφικό για τον συριακό στρατό. Τον Νοέμβρη του 1970 το συνέδριο του Μπααθ καταδίκασε τον Ασσαντ. Ο Ασσαντ "απάντησε" με πραξικόπημα.

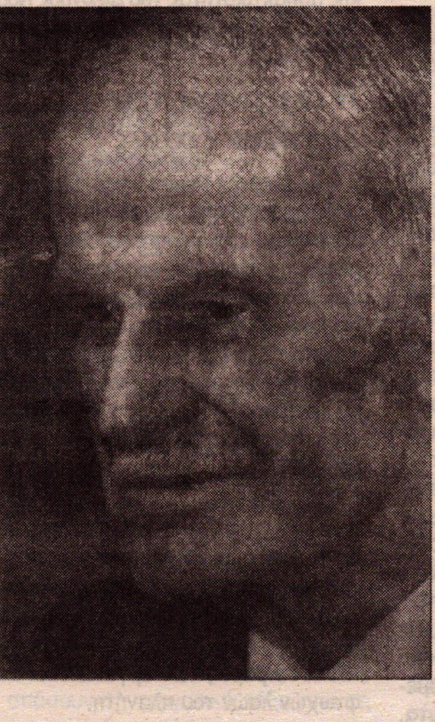

Ο Ασσαντ κυβέρνησε κυριολεκτικά με το σπαθί και το μαστίγιο. Κάθε αντιπολίτευση συντρίφτηκε. Το 1982 ο στρατός εισέβαλε στην Χαμά, μια πόλη που υποτίθεται ότι φιλοξενούσε το αρχηγείο της παράνομης αντιπολιτευτικής "Μουσουλμανικής Αδελφότητας". Η πόλη ισοπεδώθηκε. Είκοσι χρόνια μετά κανένας δεν ξέρει ακόμα πόσοι ήταν οι νεκροί -άλλοι μιλάνε για 10 χιλιάδες, άλλοι για 25 χιλιάδες, άλλοι για ακόμα περισσότερους.

Η μεγαλύτερη, όμως, προδοσία ήλθε με τον πόλεμο στον Κόλπο. Κυνικά ο Ασσαντ υποστήριξε την "Καταιγίδα της Ερήμου" και διευκόλυνε με κάθε τρόπο την επίθεση του αμερικανικού στρατού ενάντια στο Ιράκ, με αντάλλαγμα τον έλεγχο στον βόρειο Λίβανο, -όπου οι συριακές δυνάμεις είχαν εισβάλει από το 1982. Και οι προδοσίες συνεχίστηκαν μέχρι τις τελευταίες του μέρες. Το 1998 ο Ασσαντ "πούλησε" τον Οτσαλάν στην Τουρκία, αναγκάζοντας το ΡΚΚ να εγκαταλείψει, με τη βία, το συριακό έδαφος.

Ειναι να διερωτάται κανείς πως μετά απ' ολα αυτά μπορεί ο Κληρίδης να χαρακτηρίζει τον Ασσαντ σαν «*μεγάλο ηγέτη και φίλο του κυπριακού λαού*» και ο Χριστόφιας να τον χαρακτηρίζει σαν «*φίλο και συναγωνιστή για ελευθερία και ειρήνη στη περιοχή*». Το ότι η Συρία του Ασσαντ βρέθηκε πολλές φορές να υποστηρίζει τις ελληνοκυπριακές θέσεις στο κυπριακό, εξαιτίας των διαφορών και των αντιπαραθέσων που είχε με την Τουρκία δεν τον μετατρέπει με κανένα τρόπο σε «φίλο των λαών» ή «αγωνιστή της ελευθερίας». Αντίθετα δείχνει τον κυνισμό με τον οποίο η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη αλλά δυστυχώς μαζί της και η αριστερά ορίζουν τους «φίλους» και «συναγωνιστές» τους.

ΝΙΓΗΡΙΑ
Γενική απεργία

Γενική απεργία έχει ξεσπάσει στη Νιγηρία, την πολυπληθέστερη χώρα της Αφρικής. Η απεργία έχει στριμώξει την κυβέρνηση και έχει θορυβήσει τα αφεντικά στις πρωτεύουσες της Ευρώπης και της Αμερικής. Οι εργάτες απεργούν ενάντια στις αυξήσεις κατά 50% στην τιμή των καυσίμων και κατά 50% στην τιμή του "οικιακού πετρελαίου" που χρησιμοποιείται στους θερμοσίφωνες, το μαγείρεμα κλπ.

Τρομοκρατημένη η κυβέρνηση του προέδρου Ολουσεγκούν Ομπασάντζο προσπάθησε να αποφύγει, με μεγάλες υποχωρήσεις, την αναμέτρηση: πήρε πίσω την αύξηση στην τιμή του οικιακού πετρελαίου και μείωσε στο 25% την αύξηση των καυσίμων στα πρατήρια βενζίνας. Ομως τα συνδικάτα της Νιγηρίας είναι ανένδοτο: η απεργία, είπαν, θα σταματήσει μόνο όταν αποσυρθούν τα μέτρα ολοκληρωτικά.

Οι αυξήσεις στις λιανικές τιμές του πετρελαίου είναι κομμάτι της "πολιτικής της αγοράς" που έχει εγκαινιάσει η κυβέρνηση του Ομπασάντζο για να ικανοποιήσει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Η Νιγηρία χρωστάει πάνω από 20 δισεκατομμύρια δολάρια στους δυτικούς τραπεζίτες και η κυβέρνηση έχει ζητήσει τη βοήθεια του ΔΝΤ για να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της. Το ΔΝΤ έχει βάλει όρο, για να στηρίξει με νέα δάνεια την Νιγηρία, την κατάργηση των επιδοτήσεων στα είδη πρώτης ανάγκης.

Η Νιγηρία είναι μια από τις μεγάλες πετρελαιοπαραγωγικές χώρες του κόσμου: η παραγωγή της φτάνει στα 2 εκατομμύρια βαρέλια την ημέρα. Για αυτό οι αυξήσεις στις τιμές εξόργισαν τόσο πολύ τον κόσμο. Στα μάτια τους το φτηνό πετρέλαιο είναι το μοναδικό όφελος που έχουν από τον τεράστιο πλούτο της χώρας τους.

Η απεργία είχε τεράστια επιτυχία. Το Λάγος, η πρωτεύουσα της Νιγηρίας, παρέλυσε. Τα λιμάνια και τα αεροδρόμια έκλεισαν. Το Ιμπαντάν, η μεγαλύτερη βιομηχανική πόλη της χώρας, πάγωσε.

Η κυβέρνηση του Ομπασάντζο είναι η πρώτη δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση στη Νιγηρία εδώ και πολλά χρόνια. Ο κόσμος υποδέχτηκε, πριν από ένα χρόνο, τη δημοκρατία με μεγάλες ελπίδες. Τώρα όμως, όλο και περισσότερος κόσμος συνειδητοποιεί ότι η κυβέρνηση νοιάζεται μόνο για τα συμφέροντα των πλούσιων.

Στις αρχές της βδομάδας οι ηγέτες των συνδικάτων συμφώνησαν να καθίσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με την κυβέρνηση. Οι κινητοποιήσεις, όμως, ενάντια στα μέτρα της αγοράς είναι βέβαιο ότι δεν θα σταματήσουν εδώ.

«Κλείστε το Διεθνές Νομισματ

Προγράμματα λιμού

Η έκθεση που ετοιμάστηκε απο κλιμάκιο του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ), που επισκέφτηκε τη νότια Κύπρο τον περασμένο μήνα, είναι ένα μανιφέστο λιτότητας και περικοπών.

Αφού διαπιστώνει ότι ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός έχει αρχίσει να αποκλίνει σημαντικά απο τα κριτήρια του Μάαστριχτ με ιδιαίτερη έμφαση στο δημοσιονομικό έλλειμα που έφτασε στο 5% του ΑΕΠ, εισηγείται:

- αυξηση των φόρων και ειδικά του ΦΠΑ
- μείωση κρατικών δαπανών (και φυσικά των κοινωνικών παροχών)
- επιτάχυνση του προγράμματος αποκρατικοποιήσεων (δηλαδή ιδιωτικοποιήσεις)
- κατάργηση της ΑΤΑ, μείωση του κρατικού μισθολογίου και άλλα παρόμοια

Η κυβέρνηση και το κόμμα που την στηρίζει ο Συναγερμός άρπαξαν βέβαια την ευκαιρία για να επαναλάβουν το γνωστό τροπάρι, ότι αν θέλουμε να μπούμε στην Ε.Ε. θα πρέπει να δεχτούμε θυσίες για να καλύψουμε τις εισηγήσεις του ΔΝΤ και τα κριτήρια του Μάαστριχτ.

Η αντιπολίτευση αντέδρασε δηλώνοντας ότι δεν είμαστε υποχρεωμένοι να ικανοποιήσουμε τις απαιτήσεις του ΔΝΤ αλλά δεν έδωσε και καμιά ουσιαστική απάντηση στο τι πραγματικά εξυπηρετούν οι εισηγήσεις του ΔΝΤ.

Τι είναι το ΔΝΤ ταμείο; Εχει οποιαδήποτε σχέση με τα συμφέροντα των εργαζομένων. Μπορούν οι εισηγήσεις του να οδηγήσουν σε καλητέρευση της ζωής των απλών ανθρώπων, άμεσα ή έστω μακροπρόθεσμα;

Σ' αυτά τα ερωτήματα θέλει να δώσει απαντήσεις το αρθρο που ακολουθεί που είναι ουσιαστικά το μεγαλύτερο μέρος άρθρου που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Σοσιαλισμός απο τα κάτω» που εκδίδεται απο το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα.

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο αντιμετώπισε στις 16 Απρίλη στην Ουάσιγκτον τη μεγαλύτερη διαδήλωση της ιστορίας του στον "πρώτο" κόσμο."Καταργήστε την Παγκόσμια Τράπεζα", "*Κλείστε το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο*" φώναζαν οι χιλιάδες οργισμένοι διαδηλωτές που είχαν συγκεντρωθεί στις 16-17 Απρίλη στην Ουάσιγκτον αποφασισμένοι να εμποδίσουν τη κοινή διάσκεψη κορυφής των δυο διαβόητων οργανισμών. Στα μάτια τους -όπως και στα μάτια εκατομμυρίων ανθρώπων σε ολόκληρο τον κόσμο, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και η Παγκόσμια Τράπεζα ευθύνονται, σε μεγάλο βαθμό, για την φτώχια, την πείνα και την καταστροφή του περιβάλλοντος στον «Τρίτο Κόσμο».

Τα παρανοϊκά προγράμματα "διαρθρωτικής προσαρμογής" που έχουν κατά καιρούς επιβάλλει σε διάφορες χώρες της Αφρικής, της Ασίας ή της Λατινικής Αμερικής έχουν εξαφανίσει εκατομμύρια θέσεις εργασίας, έχουν ρημάξει εκατομμύρια στρέμματα καλλιεργήσιμης γης, έχουν κλείσει χιλιάδες νοσοκομεία και σχολεία και έχουν βυθίσει ολόκληρους λαούς στην πιο τρομαχτική εξαθλίωση.

Στην Αιθιοπία σήμερα, 8 εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν κυριολεκτικά από την πείνα. Το μέσο, κατά κεφαλή εισόδημα δεν ξεπερνάει τα 20 σεντ την ημέρα. Το 73% του πληθυσμού δεν έχει πρόσβαση σε καθαρό νερό, το 92% δεν έχει τουαλέτα. Ένα στα δέκα παιδιά πεθαίνει στη γέννα, ενώ ο μέσος όρος ζωής δεν ξεπερνάει τα 43 χρόνια.

Αυτά τα ζητήματα, όμως, δεν απασχολούν τους τεχνοκράτες του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Για αυτούς, το πραγματικό πρόβλημα είναι τα δισεκατομμύρια που χρωστάει η Αιθιοπία στις τράπεζες της Δύσης, και δεν διστάζουν να κάνουν οτιδήποτε για να εξασφαλίσουν ότι οι τραπεζίτες θα πάρουν τα λεφτά τους πίσω. Το 1997 η κυβέρνηση της Αιθιοπίας, στα πλαίσια του προγράμματος «διαρθρωτικής προσαρμογής» που έχει επιβάλει το ΔΝΤ, κατάργησε τις επιδοτήσεις στα λιπάσματα: μέσα σε λίγους μήνες η αγροτική παραγωγή σιτηρών και οσπρίων - βασική πηγή τροφής για την πλειοψηφία του κόσμου στην Αιθιοπία- έπεσε 24% κάτω. Ο λιμός απλώθηκε σαν την πανούκλα, σε ολόκληρη τη χώρα. "Υπάρχουν πτώματα παντού" έλεγε με απόγνωση, στην τηλεόραση του BBC ο εκπρόσωπος μιας βρετανικής ανθρωπιστικής οργάνωσης που μοίραζε τρόφιμα στους πεινασμένους πληθυσμούς της Αιθιοπίας. Αυτά, όμως, δεν ενδιαφέρουν το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Στην τελευταία του έκθεση για την Αιθιοπία το ΔΝΤ μιλάει για «επιτυχία» του προγράμματος, κομπάζει για την «γενική βελτίωση στις μακροοικονομικές επιδόσεις [που] επιτεύχθηκε στην περίοδο των οικονομικών ετών 1996-1999» και δεν διστάζει να προτείνει και νέα μέτρα για την καταπολέμηση των «αγκυλώσεων» και την ακόμα μεγαλύτερη απελευθέρωση της αγοράς.

Η Αιθιοπία είναι ένα μόνο από τα δεκάδες παραδείγματα της δολοφονικής αρπακτικότητας του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας.

Η συμφωνία του Μπρέτον Γούντς

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και η "θυγατρική" του Παγκόσμια Τράπεζα ιδρύθηκαν τον Ιούνη του 1944 με το περιβόητο συνέδριο του Μπρέτον Γούντς, στο οποίο συμμετείχαν αντιπρόσωποι από 44 διαφορετικά κράτη. Τα κεντρικά γραφεία του ΔΝΤ εγκαταστάθηκαν στην Ουάσιγκτον, από όπου άρχισε να λειτουργεί δυο περίπου χρόνια αργότερα. Σήμερα το ΔΝΤ έχει πάνω από 180 μέλη-κράτη.

Τυπικά η αποστολή του ΔΝΤ είναι να εξασφαλίζει ένα «σταθερό περιβάλλον» για τις διεθνείς χρηματικές συναλλαγές. Στην πράξη φρόντιζε πάντοτε να εξασφαλίζει τα συμφέροντα των Μεγάλων Δυνάμεων της Δύσης - κύρια των ΗΠΑ- σε βάρος των εργατών και των φτωχών λαών του πλανήτη.

Από την πρώτη στιγμή που ξέσπασε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος οι ηγέτες των Μεγάλων Δυνάμεων άρχισαν να δολοπλοκούν και να καταστρώνουν διάφορα υπόγεια σχέδια με στόχο να εξασφαλίσουν μια όσο το δυνατόν καλύτερη θέση στον μεταπολεμικό κόσμο. Οι αμερικάνοι καπιταλιστές είχαν βγει τρομαχτικά ενισχυμένοι από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η συμφωνία του Μπρέτον Γούντς ανακήρυξε* πανηγυρικά το δολάριο το «κεντρικό» νόμισμα όλου του δυτικού κόσμου. Οι ισοτιμίες των νομισμάτων της Δύσης δεν θα καθορίζονταν πλέον με βάση την αντιστοιχία τους σε χρυσό, αλλά με βάση την αντιστοιχία τους σε δολάρια και οι κεντρικές τράπεζες δεν ήταν πια υποχρεωμένες να κρατάνε στα υπόγειά τους αποθέματα χρυσού, αλλά δολάρια. Στη θέση των προπολεμικών «ζωνών» της βρετανικής στερλίνας, του γερμανικού μάρκου, του γαλλικού φράγκου κλπ η συμφωνία του Μπρέτον Γούντς επέβαλε τώρα, σε ολόκληρο το δυτικό ημισφαίριο μια ενιαία «ζώνη» του δολαρίου.

Οι βιομήχανοι της Δύσης βιάζονταν να απλώσουν τα πλοκάμια τους στη νέα τους αυτοκρατορία αλλά οι χώρες της Ασίας, της Λατινικής Αμερικής ή της Αφρικής - κατά κανόνα όλες πρώην αποικίες των Μεγάλων Δυνάμεων της προπολεμικής Ευρώπης- δεν είχαν ούτε χρήματα για εισαγωγές ούτε κεφάλαια για επενδύσεις. Το κενό αυτό ανέλαβε να καλύψει η Παγκόσμια Τράπεζα. Στις δεκαετίες του ΄50, του ΄60 και του ΄70 τα δάνεια της Παγκόσμιας Τράπεζας - και από δίπλα της των μεγαλύτερων τραπεζιτών της Δύσης- χρηματοδότησαν εκατοντάδες «μεγάλα έργα» σε διάφορες χώρες του «Τρίτου Κόσμου».

Ο «εγγυητής» αυτού του συστήματος ήταν το ΔΝΤ. Αν μια χώρα αντιμετώπιζε δυσκολίες στις διεθνείς πληρωμές της - δηλαδή αν δεν είχε αρκετό συνάλλαγμα για να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της απέναντι στις ξένες τράπεζες- μπορούσε να δανειστεί συνάλλαγμα από τα ταμεία του ΔΝΤ με τον όρο όμως, ότι θα αποδεχόταν ένα πρόγραμμα «προσαρμογής» που θα εξασφάλιζε ότι τα δάνεια, τόσο προς το ΔΝΤ όσο και προς τους ξένους τραπεζίτες, θα ξεπληρώνονταν μέχρι δεκάρας.

Οικονομική καταστροφή

Αντί για την ευημερία, τα «αναπτυξιακά προγράμματα» της Παγκόσμιας Τράπεζας χάρισαν στον «Τρίτο Κόσμο» πείνα, φτώχεια και ερείπια. Ταυτόχρονα, όμως, τους κληροδότησαν και κάτι ακόμα: ένα δυσβάστακτο βουνό από χρέη.

Η διεθνής οικονομική κρίση κυριολεκτικά τσάκισε τις φτωχές χώρες του «Τρίτου Κόσμου». Με την ενθάρρυνση της Δύσης είχαν «ποντάρει», τα προηγούμενα χρόνια, στην ανάπτυξη με στόχο τις εξαγωγές. Τώρα έβλεπαν με τρόμο τις τιμές των προϊόντων τους με τα οποία θα ξεπλήρωναν τα χρέη- να πέφτουν και την παραγωγή τους να μένει αδιάθετη στις αποθήκες.

Το παράδειγμα της Ζάμπια - της πρώην βρετανικής βόρειας Ροδεσίας- είναι τυπικό. Η Ζάμπια είχε την «ατυχία» να διαθέτει ένα υπέδαφος πλούσιο σε χαλκό: ένα καταπληκτικό «συγκριτικό πλεονέκτημα» σύμφωνα με τους ειδικούς της Παγκόσμιας Τράπεζας, τους δυτικούς τραπεζίτες, τις δυτικές κατασκευαστικές εταιρίες που έσπευσαν να την «αναπτύξουν». Στις αρχές της δεκαετίας του ΄70 η Ζάμπια θύμιζε «μονοκαλλιέργεια» μόνο που το προϊόν που παρήγαγε δεν ήταν καφές ή ζάχαρη, αλλά χαλκός. Το 95% του συναλλάγματος της χώρας προερχόταν από τις εξαγωγές χαλκού.

Το 1985 η Ζάμπια βρέθηκε να χρωστάει 4 δισεκατομμύρια δολάρια στις ξένες τράπεζες - μιάμιση φορά το εθνι-

...ικό Ταμείο»

κό της εισόδημα - και η τιμή του χαλκού, στις παγκόσμιες αγορές ήταν τρεις φορές χαμηλότερη από ότι ήταν δυο δεκαετίες πριν. Και οι τραπεζίτες δεν ήταν διατεθειμένοι να χάσουν ούτε μια δεκάρα, ακόμα και αν αυτό σήμαινε τον θάνατο εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων.

Στα τέλη της δεκαετίας του '80 η κυβέρνηση της Ζάμπια βρέθηκε σε αδυναμία να πληρώσει τα δυσβάστακτα τοκοχρεολύσια και οι τραπεζίτες έκλεισαν τις στρόφιγγες του χρήματος. Οι εισαγωγές, ακόμα και των πιο βασικών αγαθών, διακόπηκαν. Η αμερικανική εφημερίδα Washington Post περιέγραφε με αυτά τα μαύρα χρώματα την κατάσταση στην Ζάμπια: «*Χτυπημένη από τις ελλείψεις σε ανταλλακτικά και εισαγόμενες πρώτες ύλες η βιομηχανία της Ζάμπια λειτουργεί σήμερα κάτω από το 50% της ικανότητάς της. Από τα 6.500 τρακτέρ μόνο τα 2000 μπορούν να δουλέψουν. Τα 320 από τα 555 λεωφορεία της εταιρίας συγκοινωνιών είναι εκτός λειτουργίας. Στο μεγαλύτερο ορυχείο χαλκού της χώρας, από τα 190 βαγονέτα μεταφοράς μεταλλεύματος, μόνο τα 57 λειτουργούσαν ακόμα.*»

Το ΔΝΤ δέχτηκε να στηρίξει με νέα δάνεια την Ζάμπια με τον όρο ότι η κυβέρνηση θα αποδεχόταν ένα από τα γνωστά προγράμματα «διαρθρωτικής προσαρμογής».

Δεν χρειάζεται να είναι κανένας ειδικός για να καταλάβει τι είναι αυτά τα προγράμματα. Η φιλοσοφία τους είναι πολύ απλή: τα πάντα πρέπει να θυσιαστούν στον βωμό της αποπληρωμής του χρέους. Ό,τι μπορεί να ιδιωτικοποιηθεί και να εξασφαλίσει συνάλλαγμα θα πουληθεί. Οι επενδύσεις στους μη εξαγωγικούς τομείς καταργούνται. Οι κοινωνικές δαπάνες κηρύσσονται «περιττές». Οι μισθοί και τα μεροκάματα παγώνουν, οι συντάξεις πετσοκόβονται και τα όρια συνταξιοδότησης ανεβαίνουν. Οι «άχρηστες» υπηρεσίες του δημοσίου κλείνουν και οι «υπεράριθμοι» υπάλληλοι απολύονται.

Τα προγράμματα του ΔΝΤ αντέστρεψαν την ροή των χρημάτων ανάμεσα στη Δύση και τον «Τρίτο Κόσμο». Μόνο σε μια χρονιά, το 1996, οι φτωχές χώρες της νότιας Αφρικής (δηλαδή όλες οι άλλες εκτός από τη Νότια Αφρική) πλήρωσαν στους δυτικούς τραπεζίτες 2,5 δισεκατομύρια δολάρια περισσότερα από όσα εισέπραξαν σε νέα δάνεια και βοήθεια. Το ίδιο το ΔΝΤ έχει εισπράξει από την Αφρική, από τα μέσα της δεκαετίας του ΄80 μέχρι σήμερα, σε τοκοχρεωλύσια 3 δισεκατομμύρια περισσότερα από όσα έχει δώσει σε δάνεια και μακροπρόθεσμες πιστώσεις.

Τα θύματα αυτής της τρομαχτικής αφαίμαξης ήταν τεράστια. Μια ματιά στις στατιστικές της Παγκόσμιας Οργάνωσης Υγείας δείχνει ότι οι μολυσματικές ασθένειες είναι σήμερα η πρώτη αιτία θανάτου στις αναπτυσόμενες χώρες. Το 1996 το 43% των θανάτων στον αναπτυσόμενο κόσμο οφειλόταν σε μολύνσεις. Στον αναπτυγμένο κόσμο μόνο το 1%.

Αποτυχία

Οι τεχνοκράτες του ΔΝΤ υποστηρίζουν ότι οι μεταρρυθμίσεις τους θα «εξυγιάνουν» τις οικονομίες των υπερχρεωμένων χωρων και θα ανοίξουν τον δρόμο για την οικονομική ανάπτυξη. Στην πραγματικότητα τα προγράμματα τους έχουν απλά αποτύχει. Απο τις 69 χώρες που είχαν εφαρμόσει τα προγράμματα του ΔΝΤ μέχρι το 1996, μόνο οι 6 είχαν καταφέρει να μειώσουν το εξωτερικό τους χρέος. Στις περισσότερες τα χρέη είχαν τιναχτεί στα ύψη. Το χρέος των χωρών της νότιας Αφρικής (δεν συμπεριλαμβάνεται το κράτος της Νότιας Αφρικής) έχει αυξηθεί κατά 400% απο το 1980 μέχρι σήμερα και εξακολουθεί να μεγαλώνει. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της Παγκόσμιας Τράπεζας το χρέος τους αντιστοιχεί στις εξαγωγές τους 3,5 ολόκληρων χρόνων.

Οι μεταρρυθμίσεις, αντί να οδηγήσουν στην ανάπτυξη, βυθίζουν αυτές τις χώρες ακόμα πιο βαθειά στην κρίση. Και αυτό δεν είναι ανεξήγητο. Στην πραγματικότητα οι τεχνοκράτες του ΔΝΤ έχουν να προτείνουν στις υπερχρεωμένες χώρες ένα και μοναδικό «γιατρικό»: ακόμα μεγαλύτερη ενσωμάτωση στην διεθνή αγορά, ακόμα γρηγορότερη προσαρμογή στην «παγκοσμιοποίηση». Αυτές οι συνταγές, όμως, δεν έχουν λειτουργήσει ούτε στον «αναπτυγμένο» κόσμο -και δεν έχουν καμμιά πιθανότητα να λειτουργήσουν στις χώρες της Αφρικής ή της Ασίας. Στη Δύση το μόνο που κατάφερε η «παγκοσμιοποίηση» ήταν να φουσκώσει την κερδοσκοπία -τον τζόγο στα χρηματιστήρια, στις χρηματαγορές, στην αγορά της γης, στα ακίνητα, στις πρώτες ύλες κλπ- που απειλεί να ρουφήξει τον πλανήτη σε ένα νέο Κράχ, ακόμα χειρότερο και από το ΄29. Οι χαμηλοί ρυθμοί ανάπτυξης και η ανεργία εξακολουθούν, 27 χρόνια μετά την πρώτη «πετρελαϊκή» κρίση, να μαστίζουν το μεγαλύτερο κομμάτι του «αναπτυγμένου» κόσμου.

Η φτώχεια, η δυστυχία και η πείνα μαστίζουν σήμερα το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού του πλανήτη. Οι «ειδικοί» προσπαθούν, κάθε φορά που ο λιμός, οι σεισμοί ή οι πλημμύρες φέρνουν τον ξεχασμένο «αναπτυσόμενο» κόσμο στην επικαιρότητα, να μας πείσουν ότι φταίνε τα φυσικά φαινόμενα -η ανομβρία, το Ελ Νίνιο- ή ακόμα χειρότερα να ρίξουν τις ευθύνες στους ιδιους τους εξαθλιωμένους λαούς -στις παραδόσεις τους, στον υπερπληθυσμό, τους εμφυλίους πολέμους. Πρόκειται για χυδαία ψέματα. Πάρτε τον υπερπληθυσμό για παράδειγμα: ο λιμός χτυπάει σήμερα τη Βολιβία που έχει 5 κατοίκους ανά τετραγωνικό χιλίμετρο και την Ινδία με 172, αλλά όχι και την Ολλανδία με 326 κατοίκους ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο.

Πριν από 150 περίπου χρόνια ο Μαρξ είχε προβλέψει ότι όσο γερνάει ο καπιταλισμός τόσο χειρότερες θα γίνονται οι κρίσεις του και τόσο μεγαλύτερη θα είναι η βαρβαρότητά του. Ο «Τρίτος Κόσμος» είναι σήμερα η πιο τραγική, επιβεβαίωσή του. Στο Σιατλ και την Ουάσιγκτον χιλιάδες διαδηλωτές απαίτησαν από τους τραπεζίτες και τις κυβερνήσεις της Δύσης να διαγράψουν εδώ και τώρα τα χρέη των φτωχών χωρών. Και οι κινητοποιήσεις αυτές θα συνεχιστούν.

Τι λένε οι Σοσιαλιστές

Ανοιχτά σύνορα για όλους

Οχι στις ρατσιστικές επιχειρήσεις «σκούπα»

Κάθε λίγο καιρό η αστυνομία εξαπολύει κι ένα πογκρόμ ενάντια στους ξένους εργάτες με την δικαιολογία της «παράνομης παραμονής».

Τέτοια ήταν και η ρατσιστική επιχείρηση-σκούπα με την επωνυμία «Αρετή» στα μέσα Μαίου. Μέρα Κυριακή, η μοναδική μέρα εξόδου για τους ξένους εργάτες που βρίσκουν καταφύγιο στο δημόσιο κήπο και μέχρι το απόγευμα οι ένοπλοι ράμπο της αστυνομίας - που τα κατορθώματά τους σε ώρα δράσης πρόβαλαν τα κανάλια - συνέλαβαν δεκάδες ταλαίπωρους και κατατρομαγμένους «παράνομους» ξένους και κατέσχεσαν διάφορα σαραβαλάκια και μοτοσικλέτες χωρίς άδειες.

Το βάρβαρο κυνηγητό της αστυνομίας ενάντια στους ξένους θεωρείται από όλους σχεδόν, κυβέρνηση, κόμματα και συνδικαλιστικές οργανώσεις, απόλυτα δικαιολογημένο και επιβεβλημένο.

Καθώς χρόνο με το χρόνο η κρίση του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού βαθαίνει, η κυβέρνηση εντείνει τις ρατσιστικές επιθέσεις ενάντια στους ξένους που σαν «αποδιοπομπαίοι τράγοι», αποτελούν εύκολο στόχο. Δυστυχώς αυτή την προσπάθεια της κυβέρνησης ενισχύουν οι ίδιες οι ηγεσίες των συντεχνιών, ΣΕΚ και ΠΕΟ, που μάλιστα επικρίνουν την κυβέρνηση ότι έχει αποτύχει στο θέμα του ελέγχου των «παράνομων» αλλοδαπών!

«νόμιμοι» και «παράνομοι»

Όλοι, κυβέρνηση, κόμματα και συνδικαλιστικές οργανώσεις, συμφωνούν ότι χρειάζεται να δοθεί άδεια εργασίας σ' ένα αριθμό επιλεγμένων ξένων εργατών στους τομείς όπου υπάρχει έλλειψη εργατικού δυναμικού ενώ όσοι βρίσκονται εδώ χωρίς άδεια, είτε γιατί ξέμειναν εδώ είτε γιατί δεν έχουν που αλλού να πάνε πρέπει ν' αντιμετωπίζονται σαν εχθροί του κράτους.

Όμως, αυτοί οι διαχωρισμοί ανάμεσα σε «ντόπιους» και «ξένους» εργάτες και στη συνέχεια, ανάμεσα σε «νόμιμους» και «παράνομους» ξένους, χρησιμοποιούνται ακριβώς για να διασπάσουν την εργατική τάξη από τη μιά κι από την άλλη για να μπορούν κυβέρνηση κι εργοδότες να κρατούν τους ξένους εργάτες καθηλωμένους με την απειλή ακύρωσης συμβολαίου ή απέλασης, κρατώντας έτσι τους μισθούς τους χαμηλά.

Ακόμα κι όταν η ανεργία είναι υψηλή υπάρχουν τομείς στην οικονομία που παρουσιάζουν μεγάλη έλλειψη από εργατικό δυναμικό όπου οι συνθήκες εργασίας είναι ακατονόμαστες και οι μισθοί εξευτελιστικοί. Δουλειές όπως πλύσιμο πιάτων σε εστιατόρια και ξενοδοχεία, οι δουλειές σε ορνιθοτροφεία, χοιροστάσια και βουστάσια ή σε σκληρές γεωργικές δουλειές ή ακόμα η φροντίδα ηλικιωμένων και ανάπηρων ατόμων. Πρόκειται για δουλειές που κανένας ντόπιος δεν ενδιαφέρεται ή είναι διατεθειμένος να τις κάνει και γι' αυτό είναι μεγάλο ψέμα το ότι οι ξένοι εργάτες — «νόμιμοι» ή «παράνομοι» — εκτοπίζουν τους ντόπιους και συμπιέζουν τους μισθούς προς τα κάτω. Το αντίθετο συμβαίνει.

Είναι γνωστό ότι αν έφευγαν οι ξένοι εργάτες ολόκληρη η γεωργοκτηνοτροφική βιομηχανία στην Κύπρο όπως και άλλοι τομείς της οικονομίας θα αντιμετώπιζαν σοβαρότατη κρίση. Ταυτόχρονα, σ' ένα τέτοιο ενδεχόμενο η ανεργία των ντόπιων θ' αυξανόταν κατακόρυφα. Η ύπαρξη μονάδων ή επιχειρήσεων που λειτουργούν χάρη στην εργοδότης ξένων εργατών τροφοδοτεί μια σειρά από άλλες επιχειρήσεις μικρές ή μεγάλες δημιουργώντας έτσι θέσεις εργασίας για τους ντόπιους.

Οι 25 χιλιάδες ξένοι εργάτες και φοιτητές που βρίσκονται στην Κύπρο, χρειάζονται στέγη, τροφή, διακίνηση και ψυχαγωγία. Για την παροχή αυτών των υπηρεσιών σ' αυτές τις χιλιάδες ξένων, εργοδοτούνται άμεσα ή έμμεσα ντόπιοι. Πολλά σπίτια που δύσκολα θα κατοικούσαν μέσα ντόπιοι ενοικιάζονται σε ξένους. Περιοχές υποβαθμισμένες ξαναζωντανεύουν αφού μπορούν εκεί οι ξένοι να βρουν σπίτια ή δωμάτια με φτηνά ενοίκια. Χιλιάδες ξένοι κάθε βδομάδα ψωνίζουν από συνοικιακά μπακάλικα ή υπεραγορές. Για τη διακίνησή τους χιλιάδες ξένοι, χρησιμοποιούν τις συγκοινωνίες, αγοράζουν μοτοσικλέτες ή μεταχειρισμένα αυτοκίνητα. Πόσα άραγε κερδίζει η ΑΤΗΚ από τις χιλιάδες υπερπόντιες κλήσεις που κάνουν οι ξένοι στους δικούς τους κάθε βδομάδα ή από τη χρήση της κινητής τηλεφωνίας; Αυτά αποτελούν μερικά μόνο δείγματα της τεράστιας συμβολής των ξένων εργατών στην οικονομία της χώρας που, εκτός απο το να παράγουν άμεσα πλούτο, διασφαλίζουν ή δημιουργούν δουλειές για τους ντόπιους.

παράγουν πλούτο

Σύμφωνα με τον Νάιτζελ Χάρις, καθηγητή οικονομικών στο Παν/μιο του Λονδίνου, σε άρθρο του στην «Γκάρντιαν» (αναδημοσίευση «Φιλελεύθερος» 21/5/00), μια μελέτη που έγινε στη βιομηχανία ένδυσης του Λος Άντζελες έδειξε ότι η απασχόληση «παράνομων» εργατών από το Μεξικό επέτρεψε την επιβίωση της βιομηχανίας αυτής και διαφύλαξε έτσι τις θέσεις εργασίας των Αμερικανών που εργάζονται σαν τεχνικοί, επιστάτες, μάνατζερ, πωλητές ή οδηγοί, ή που σχετίζονται με την παροχή στέγης και τροφής στους μετανάστες. Αυτός είναι ο λόγος που ένα εκατομμύριο Κουβανοί ενίσχυσαν την οικονομία του Μαϊάμι και ένα εκατομμύριο Γάλλοι έποικοι που επέστρεψαν από την Αλγερία (μετά την ανεξαρτησία της) συνέβαλαν αποφασιστικά στην ανάπτυξη του γαλλικού Νότου.

Οι πιέσεις που δέχεται το σύστημα για την μετακίνηση εργατικού δυναμικού είναι ισχυρές, όπως για παράδειγμα η γήρανση του πληθυσμού στην Ευρώπη.

Το συμπέρασμα της πρόσφατης δημογραφικής έκθεσης του ΟΗΕ (Μάρτης 2000) είναι πως οι μετανάστες όχι μόνο δεν αποτελούν πρόβλημα αλλά στην πραγματικότητα χρειαζόμαστε ακόμα περισσότερους. Προκειμένου να σηκώσουν οι Ευρωπαϊκές χώρες το βάρος των συντάξεων χρειάζεται ν' ανοίξουν τα σύνορά τους στους μετανάστες αλλιώς θα αναγκαστούν να αυξήσουν την ηλικία συνταξιοδότησης.

Επιπλέον, τεράστια ποσά ξοδεύονται από τις κυβερνήσεις για τη «φύλαξη των συνόρων και τον έλεγχο των μεταναστών». Η καταδίωξη εξαθλιωμένων προσφύγων και οικονομικών μεταναστών φουντώνει τις ρατσιστικές φωτιές κι επιτείνει τις αγριότητες εναντίον τους. Όπως η περίπτωση του Καζάκου τον περασμένο Οκτώβρη στην Αθήνα που βγήκε στο «κυνήγι» αλλοδαπών σκοτώνοντας 2 μετανάστες και τραυματίζοντας άλλους εφτά.

Όπως αναφέρει ο Νάιτζελ Χάρις, σύμφωνα με υπολογισμούς των ΗΕ, αν τερματιζόταν η πολιτική της ελεγχόμενης μετανάστευσης στις αναπτυγμένες χώρες τότε, θα σημειωνόταν μια τεράστια ροή εισοδημάτων από τα εμβάσματα των ξένων εργατών προς τις χώρες τους, που θα ξεπερνούσε τα ποσά που ρέουν σήμερα στις αναπτυσσόμενες χώρες είτε σαν βοήθεια είτε σαν ιδιωτικά κεφάλαια. Κάτι τέτοιο θ' αποτελούσε σημαντικό βήμα στην καταπολέμηση της φτώχειας στον κόσμο.

Αυτό που καθορίζει την ανεργία δεν είναι το μέγεθος της εργατικής δύναμης, αλλά το ύψος των κερδών των καπιταλιστών. Η ανεργία δημιουργείται από τα κλεισίματα των εργοστάσιων και ξενοδοχείων, τις απολύσεις και την άρνηση των καπιταλιστών να επενδύσουν τα κεφάλαια τους.

Με την κρίση που περνάει παγκόσμια το σύστημα, οι καπιταλιστές ακολουθούν παντού την ίδια τακτική: απολύσεις, επίθεση ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργατών και τη διάσπασή τους σε ντόπιους και ξένους.

Ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά την ασυδοσία των αφεντικών είναι, «ντόπιοι» και «ξένοι» εργάτες, να παλέψουμε ενάντια στους πραγματικούς μας εχθρούς: τα αφεντικά, την κυβέρνησή τους και την αστυνομία τους. Γι' αυτό χρειάζεται να αντιδράσουμε ενάντια στις διώξεις και τις απελάσεις των μεταναστών και να απαιτήσουμε την άνευ όρων ελεύθερη είσοδό τους.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Χαστούκι απο καθηγήτρια σε μαθήτρια

Χαστούκια είναι η πολιτική της λιτότητας στην παιδεία, που χρειάζεται

Το Υπουργείο Παιδείας δείχνωντας υπερβάλλον ζήλο έθεσε σε διαθεσιμότητα καθηγήτρια η οποία χαστούκισε μαθήτρια που έκανε φασαρία. Μαζί της κτυπήθηκε κατά λάθος και δεύτερη μαθήτρια.

Την επόμενη μέρα ο καθηγητικός σύλλογος με την στήριξη της ΟΕΛΜΕΚ κάλεσε στάση εργασίας σε ένδειξη συμπαράστασης στη συγκεκριμένη καθηγήτρια. Σε ανακοίνωση του αφού χαρακτηρίζει απαράδεκτη τη χρήση βίας ενάντια στη μαθήτρια καταγγέλει την πολιτική του Υπουργείου Παιδείας *«που έφερε σε αυτό το σημείο»* μια καθηγήτρια που δεν είχε κανένα πρόβλημα και κανένα παρόμοιο περιστατικό στο παρελθόν της.

Μετά την κινητοποίηση των καθηγητών το Υπουργείο αναγκάστηκε να κάνει πίσω και απέσυρε την διαθεσιμότητα της καθηγήτριας.

το ξύλο δεν βγήκε απ τον παράδεισο

Με αφορμή αυτό το περιστατικο εμφανίστηκαν στα ΜΜΕ διάφοροι αναλυτές που ζητούσαν την κεφαλή της καθηγήτριας και αλλοι που μιλούσαν για «νεανική παραβατικότητα», υποστηρίζοντας πώς χρειάζεται οι καθηγητές να δίνουν και κανένας χαστούκι και κατέληγαν στο γνωστό: «το ξύλο βγήκε απ'τον παράδεισο».

Ούτε το ένα είναι σωστό, ούτε το άλλο.

Η τάξη στην οποία έγινε το περιστατικό είναι μετακινούμενο τμήμα και οι δυό συγκεκριμένες μαθήτριες μπήκαν στην τάξη για να παρακολουθήσουν το μάθημα, αλλά δεν βρήκαν άδειο θρανίο για να καθήσουν. Η καθηγήτρια τότε τους έδωσε άδεια να βρούν θρανίο απο άλλη τάξη. Οι μαθήτριες εκαναν φασαρία μετακινώντας το θρανίο και τις καρέκλες και η καθηγήτρια τους ζήτησε να κάτσουν κάτω, αυτές αρνήθηκαν και η καθηγήτρια τις χαστούκισε.

Αυτό το περιστατικό εκμεταλεύτηκε το Υπουργείο Παιδείας και ο Ουράνιος για να βγεί και να το παίξει προστάτης των μαθητών και να μιλά για «προβληματικούς» καθηγητές.

Τα προβλήματα ομως στην παιδεία δέν τα δημιουργούν ούτε οι «κακοί» ή «προβληματικοί» εκπαιδευτικοί, ούτε οι μαθητές. Προβληματικό είναι το εκπαιδευτικό σύστημα και η πολιτική της λιτότητας του Υπουργείου Παιδείας. Αυτή η πολιτική είναι που έχει διαλύσει τα σχολεία και οδηγεί σε συγκρούσεις τους καθηγητές με τους μαθητές.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ήταν λάθος της καθηγήτριας να χαστουκίσει τη μαθήτρια, όπως λάθος είναι και η χρησιμοποίηση οποιασδήποτε άλλης μορφής βίας, σωματικής ή ψυχολογικής εναντίον των μαθητών. Ομως το Υπουργείο Παιδείας και ο Ουράνιος δεν έχουν κανένα δικαίωμα να εμφανίζονται σαν οι προστάτες των μαθητών. Ετσι και αλλοιώς είναι το ίδιο το Υπουργείο που προσπαθεί να μετατρέψει τους καθηγητές σε μπάτσους που πρέπει να επιβάλλουν την πειθαρχία στους μαθητές.

Η ευθύνη της καθηγήτριας για το χαστούκι στη μαθήτρια είναι σίγουρα μεγάλη αλλά η ευθύνη του Υπουργείου Παιδείας είναι ακόμη μεγαλύτερη

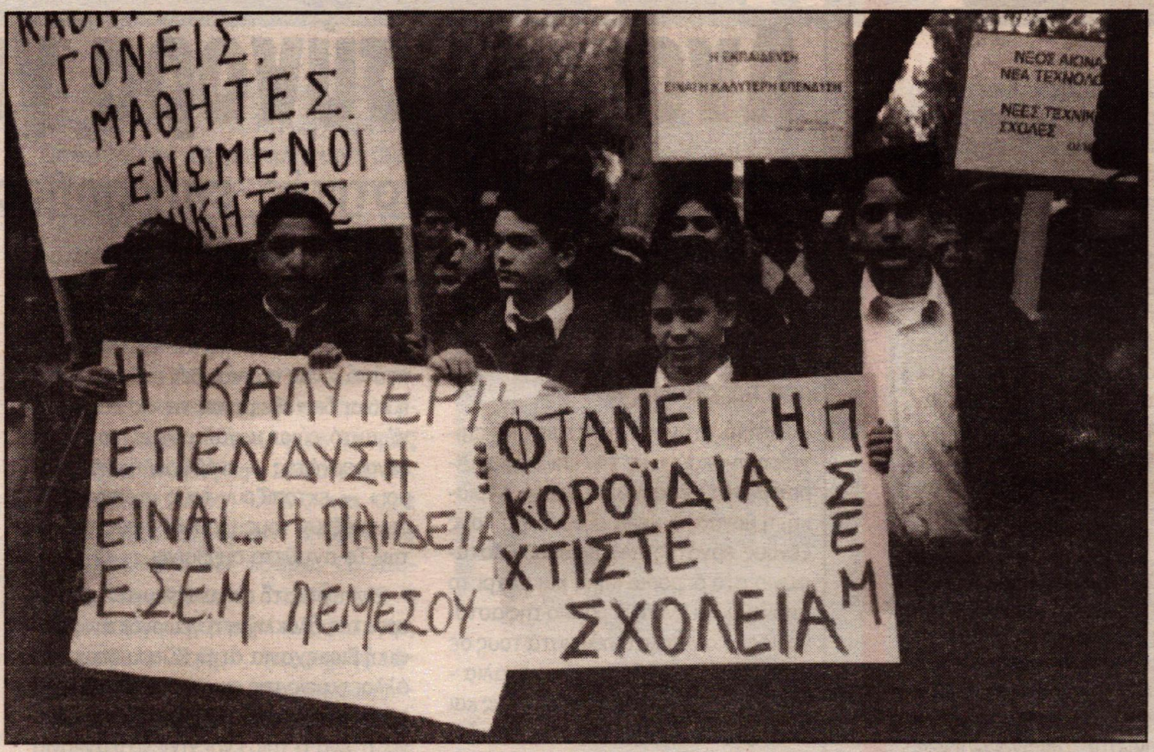

γιατί είναι όχι μόνο η ηθικός αυτουργός αλλα με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών κοντεύει να διαλύσει την δημόσια και δωρεάν παιδεία και δημιουργεί συνθήκες που όχι μόνο δεν ευνοούν την μάθηση αλλά κάνουν τη ζωή μαρτύριο σε μαθητές και καθηγητές.

ελλείψεις

Τα μετακινούμενα τμήματα είναι ένα μόνο απο τα προβλήματα που ταλαιπωρούν εδώ και χρόνια μαθητές και καθηγητές. Υπάρχουν ακόμα πολλοί καθηγητές που αναγκάζονται να μετακινούνται απο το ένα σχολείο στο άλλο ενώ σύμφωνα με καταγγελίες των ίδιων των εκπαιδευτικών οργανώσεων, αλλά και των οργανώσεων των μαθητών και των γονιών υπάρχουν σημαντικές ελλείψεις στην υλικοτεχνική υποδομή. Ελλείψεις που ξεκινούν απο τις ίδιες τις τάξεις, τα θρανία, μέχρι τις ειδικές αίθουσες διδασκαλίας και τα εργαστήρια και φτάνουμ μέχρι τις αίθουσες διδασκαλίας που είναι φτιαγμένες με αμίαντο (ενα καρκινογόνο υλικό).

Μαθητές και καθηγητές στοιβάζονται σε τάξεις με 30 και 35 μαθητές κατά τμήμα και στριμώχνονται σε σχολεία μαμούθ με 1000 και 1200 μαθητές.

Για ν' αντιμετωπίσει αυτά τα προβλήματα και τις αντιδράσεις των μαθητών το Υπουργείο Παιδείας βάζει τους εκπαιδευτικούς να κάνουν τον μπάτσο στους μαθητές και μετά τους αξιολογεί απο το πόσο μπορούν να επιβάλουν την τάξη. Τους ζητά να επιβάλλουν μια σειρά παράλογους κανονισμούς για την εμφάνιση και τη στολή των μαθητών. Ποιά σχεση όμως μπορεί να έχει το μαλλί ή το χρώμα του παντελονιού ενός μαθητή ή το μήκος της φούστας μιάς μαθήτριας με την ικανότητα τους να παρακολουθούν και να μαθαίνουν ένα μάθημα στη τάξη; Καμιά. Παίζουν όμως σημαντικό ρόλο στη προσπάθεια του Υπουργείου Παιδείας να δημιουργεί πειθήνια και υποταχτικά άτομα που θα κάνουν ότι τους λένε οι «ανώτεροι» τους, οι δάσκαλοι στο σχολείο, οι αξιωματικοί στο στρατό, οι εργοδότες τους στην παραγωγή.

Η πολιτική της λιτότητας και το αυταρχικό εκπαιδευτικό σύστημα είναι που οδηγούν σε ένταση, νεύρα, αγχος, συγκρούσεις και εξευτελισμό της προσωπικότητας των μαθητών αλλά και των ίδιων των καθηγητών.

Πολύ σωστά η ΟΕΛΜΕΚ αντέδρασε αμεσα με την στάση εργασίας απέναντι στη προσπάθεια του Ουράνιου Ιωαννίδη να το παίξει αθώα περιστερά και προστάτης των μαθητών βάζοντας σε διαθεσιμότητα την συγκεκριμένη καθηγήτρια. Αν κάποιος έπρεπε να μπεί σε διαθεσιμότητα αυτός είναι ο Ουράνιος και οχι η εκπαιδευτικός.

κοινός αγώνας

Ομως αυτό δέν αρκεί. Χρειάζεται να ανατρέψουμε την πολιτική της λιτότητας στην παιδεία. Χρειάζεται αγώνας για αύξηση των δαπανών στην παιδεία. Να δωθούν λεφτά για να κτιστούν σχολεία, νέες αίθουσες διδασκαλίας, εργαστήρια, να διοριστούν εκπαιδευτικοί, να μειώθουν οι μαθητές στις τάξεις. Χρειάζεται η αποφόρτιση του προγράμματος και της ύλης. Να γίνεται το μάθημα ευχάριστα και όχι με το άγχος.

Για όλα αυτά χρειάζεται η κοινή γροθιά, ο κοινός αγώνας των εκπαιδευτικών και μαθητών. Να μήν αφήσουν το Υπουργείο Παιδείας να τους διασπάσει. Αυτή τη χρονιά είχαμε την πρώτη κοινή κινητοποίηση καθηγητών, μαθητών και γονιών με κύριο αίτημα λεφτά για την παιδεία. Ηταν μία καλή αρχή που πρέπει να έχει συνέχεια και την επόμενη χρονιά. Αυτή η προοπτική είναι που τρομάζει το Υπουργείο Παιδείας. Γι αυτό και προσπαθεί να διασπάσει μαθητές και καθηγητές. Δεν πρέπει να το αφήσουμε να το πετύχει.

Νίκος Αγιομαμίτης

ΟΛΟΗΜΕΡΟ

Ενδιαφέρονται για τις ανάγκες της οικονομίας και όχι των μαθητών

Η κυβέρνηση αποφάσισε να εφαρμόσει το ολοήμερο σχολείο με ετσιθελικό τρόπο σε 100 και πλέον σχολεία. Ο Ιωαννίδης εμφανίζεται σαν ο θεματοφύλακας του εκσυγχρονισμού στην εκπαίδευση που δίνει τις κόντρες με τους «συντηρητικούς» εκπαιδευτικούς που για τα δικά τους συμφέροντα αντιδρούν.

Οι αντιδράσεις των εκπαιδευτικών είναι πολύ έντονες και πολύ λογικές. Μπορεί η Γενική Συνέλευση των Αντιπροσώπων της ΠΟΕΔ να ψήφισε με μιά ψήφο διαφορά υπέρ του ολοήμερου σχολείου, 34 ψήφους υπέρ και 33 κατά αλλά είναι σίγουρο πως αν ρωτούσαν τους ίδιους τους δασκάλους η απάντηση θα ήταν σίγουρα αρνητική. Οι αντιδράσεις των εκπαιδευτικών δεν προέρχονται απο την άρνηση τους στον ίδιο το θεσμό του ολοήμερου σχολείου άλλα απο την προχειρότητα με την οποία προσπαθεί το Υπουργείο Παιδείας να εφαρμόσει αυτό το θεσμό.

Οι αντιδράσεις ξεκινούν απο αυτά που είδαν οι ίδιοι απο τα σχολεία που ήδη εφαρμόστηκε το ολοήμερο. Οι ελλείψεις είναι τεράστιες. Τα παιδιά πληρώνουν το φαγητό τους και δεν υπάρχει τραπεζαρία για να τρώνε, δεν έχουν κατάλληλους χώρους για να μπορούν να μελετήσουν και πρέπει να εργαστούν και στο σπίτι, δεν απαλάσσονται απο τα φροντιστήρια αφού ο ανταγωνισμός για μια θέση στα ανώτερα ιδρύματα συνεχίζει να είναι έντονος.

Στην ουσία δεν υπάρχει καμιά πραγματική υποδομή για την λειτουργία του ολοήμερου σχολείου που να απασχολεί τα παιδιά μέχρι το απόγευμα, να τους προσφέρει τροφή, ξεκούραση και ύπνο αμα χρειαστεί, να τους βοηθήσει στο διάβασμα, ν' ασχοληθούν με μουσική, τέχνη, χορό και άλλα ενδιαφέροντα.

Αυτό που πραγματικά θέλει η κυβέρνηση να πετύχει με το ολοήμερο σχολείο είναι να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για να μπορεί να απελευθερώσει τα ωράρια εργασίας. Με το ολοήμερο στην ουσία τα παιδιά θα έχουν απλώς απσχόληση μέχρι να σχολάσουν οι γονείς τους οι οποίοι θα επιβαρυνονται και το κόστος αυτής της απασχόλησης.

Αν η κυβέρνηση ή ο Υπουργός Παιδείας ενδιαφέρονταν πραγματικά για το καλό των παιδειών και για τις μαθησιακές τους ανάγκες το πρώτο που θα έπρεπε να κάνει θα ήταν να μειώσει τον αριθμό των μαθητων κατά τάξη. Οταν αρνείται να ξοδέψει για κάτι τέτοιο για το πρωινό σχολείο πώς μπορεί να πείσει τους εκπαιδευτικούς ή τους γονιούς ότι θα ξοδέψει τα πολλαπλάσια που χρειάζονται για το ολοήμερο σε εστιατόρια, αναπαυτήρια, χώρους διαβάσματος, για πρόσληψη ειδικών δασκάλων.

Βέβαια ο Ουράνιος Ιωαννίδης έχει πιό πρακτικές λύσεις και δεν θα χρειαστεί να τα κάνει αυτά αφού *«τα παιδιά θα απλώνουν την πετσέτα τους στο θρανίο για να φάνε»* οπως είπε.

Είναι ολοφάνερο ότι το ολοήμερο σχολείο είναι μέρος της συνολικής μεταρρύθμισης που προσπαθεί να επιβάλει η κυβέρνηση στην εκπαίδευση και που σαν στόχο έχει να εξυπηρετήσει τις ανάγκες της οικονομίας και όχι τις ανάγκες των μαθητών, των γονιών τους ή των εκπαιδευτικών.

Η ΠΟΕΔ θα πρέπει να ξαναδεί το θέμα και να το βάλει σε Γενικές Συνελεύσεις των δασκάλων, όπως έκανε με το θέμα της στάσης εργασίας και όχι απλά σε Συνελεύσεις αντιπροσώπων. Το βάρος της αντίστασης σε αυτές τις μεταρρυθμίσεις και τους «εκσυγχρονισμούς» του Υπουργείου Παιδείας πέφτει βασικά στους ώμους των δασκάλων και της ΠΟΕΔ. Μπορούν και πρέπει να ανταποκριθούν επάξια και σε αυτό το καθήκον.

Αγγελική Μιχαήλ

Οι κινητοποιήσεις έκλεισαν το χυτήριο στους Εργάτες

Οι άνθρωποι πάνω απο τα κέρδη

Το ποτήρι της οργής ξεχείλισε για τους κατοίκους στους Εργάτες. Με μια δυναμική επίθεση επέβαλλαν το κλείσιμο του χυτηρίου που δηλητηριάζει και τη περιοχή τους.

Παρα το ότι σαν αποτέλεσμα των προηγούμενων κινητοποιήσεων, συμφωνήθηκε η αναστολή της λειτουργίας του χυτηρίου, αυτό συνέχισε να λειτουργεί. Η δικαιολογία από την μεριά της κυβέρνησης ήταν ότι ο ιδιοκτήτης απαιτούσε ψηλότερες αποζημιώσεις από ότι η κυβέρνηση ήταν διατεθειμένη να πληρώσει. Αυτή την φορά όμως, ο θυμός και η αγανάκτηση των κατοίκων ήταν τέτοια που ανάγκασαν την κυβέρνηση να βάλει λουκέτο στο χυτήριο.

Σήμερα η κυβέρνηση προσπαθεί να φορτώσει αποκλειστικά την ευθύνη στο ιδιοκτήτη, που ζητούσε πολλά λεφτά. Η πραγματικότητα όμως είναι διαφορετική. Από την πρώτη στιγμή που άρχισαν οι κινητοποιήσεις, η κυβέρνηση ήταν αρνητική απέναντι στο αίτημα για το κλείσιμο του χυτηρίου και προσπάθησε να παρουσιάσει τις αντιδράσεις σαν αδικαιολόγητες και υπερβολικές. Οι ίδιοι οι κάτοικοι με δική τους πρωτοβουλία πλήρωσαν ειδικούς επιστήμονες και μέσα από την έρευνα που έγινε απέδειξαν την ύπαρξη ψηλών ποσοστών μολύβδου στο αίμα τους εξαιτίας της λειτουργίας του χυτηρίου.

Οταν ξεκίνησαν οι πρώτες κινητοποιήσεις στο Υπουργείο Εργασίας, ο Μουσιούττας, έφτασε στο σημείο να κατηγορεί τους κατοίκους των Εργατών ότι αυτοί φταίνε για την μόλυνση στην περιοχή, γιατί κάποιοι είχαν ένα μικρό εργατάξιο όπου έκαιαν παλιά ελαστικά των αυτοκινήτων. Αυτό ήταν κάτι που πραγματικά εξόργισε τους κατοίκους των Εργατών γιατί ήλθε να προσθέσει στη μόλυνσης του περιβάλλοντος και την κοροϊδία απο τον ίδιο τον Υπουργό. Ετσι έφτασαν με δυναμικές κινητοποιήσεις έξω από το Υπουργείο Εργασίας απαιτώντας την παραίτηση του Μουσιούττα.

Κάτω απο αυτή τη πίεση η κυβέρνηση αναγκάστηκε να κάνει ένα ελιγμό και να δεχτεί ότι θα πρέπει να κλείσει το χυτήριο για να αποφύγει τα χειρότερα. Ακόμα και τότε όμως φάνηκε ότι η πρόθεση της δεν ήταν το κλείσιμο του χυτηρίου αλλά πως να εκτονώσει την οργή που στρεφόταν ενάντια της. Χρειάστηκε ο κόσμος να πάρει το νόμο στα χέρια του για να επιβάλει τελικά το κλείσιμο του χυτήριου που μόλυνε την περιοχή.

Το παράδειγμα των Εργατών δείχνει με το πιό ξεκάθαρο τρόπο ότι η κυβέρνηση πάνω από την υγεία των απλών ανθρώπων βάζει τα κέρδη των καπιταλιστών. Μόνο οι κινητοποιήσεις και η επιμονή των κατοίκων της περιοχής έφεραν,τελικά αποτελέσματα και επέβαλαν το κλείσιμο του χυτηρίου.

Σήμερα η προστασία του περιβάλλοντος και η βελτίωση της ποιότητας ζωης είναι ζητήματα που αγγίζουν όλο και περισσότερο κόσμο. Η κυβέρνηση όμως με την πολιτική της στηρίζει και ενισχύει τους καπιταλιστές που μπροστά στα κέρδη τους αδιαφορούν αν μολύνουν τις ζωές των ανθρώπων και αν καταστρέφουν το περιβάλλον. Τα παραδείγματα πάρα πολλά, τα εργοστάσια του Νέμιτσα στην Λεμεσό, οι πυλώνες της ΑΗΚ στα Πολεμίδια και την Αραδίππου, η μόλυνση στην περιοχή Βασιλικού, το βαφείο στο Ακάκι, το εργοστάσιο μπαταριών DEXEL στην Λακατάμια, τα μεταλλία του Αμίαντου, το Ασκαρέλ και πολλά άλλα.

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις η εμπειρία έδειξε ότι μόνο η δράση και οι κινητοποιήσεις των απλών ανθρώπων μπορούν να φέρουν αποτελέσματα. Η δράση του ίδιου του κόσμου από τα κάτω είναι που ανοίγει σήμερα την προοπτική και βάζει τις βάσεις για μια νέα πολιτική που θα βάζει τις ζωές των ανθρώπων πάνω από τα κέρδη των καπιταλιστών.

Πέτρος Μιχαήλ

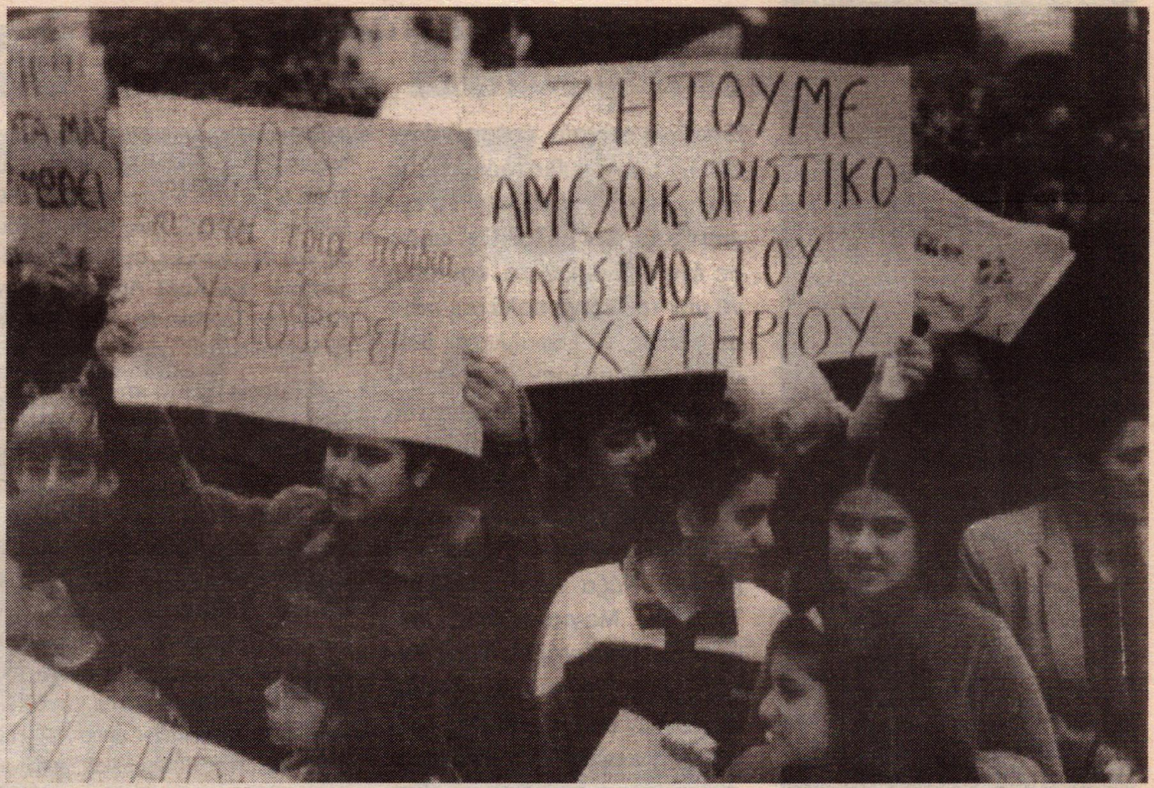

Εκλεισε η απεργία στο Φασούρι

Ο αγώνας ενάντια στις υπεργολαβίες συνεχίζεται

Μετά απο ενα μήνα αγώνα έκλεισε η απεργία 25 εργαζόμενων στο αγρόκτημα Φασουρίου. Η απεργία ξεκίνησε εξαιτίας της απόφασης της διεύθυνσης να τους απολύσει και να εισαγάγει το σύστημα των υπεργολαβιών με τη μορφή συνεργειών.

Τελικά η απεργία τέλειωσε με ένα συμβιβασμό που είχε σαν αποτέλεσμα:

- να απολυθούν οι 12 απο τους 25 εργαζόμενους,
- η εργασία να συνεχίσει να γίνεται όπως σήμερα
- οι εργαζόμενοι να συμβάλουν στην οικονομική κατάσταση του αγροκτήματος.

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία οτι αυτή η εξέλιξη δεν ανταποκρίνεται ούτε στις προσδοκίες των εργαζομένων ούτε και στη δυνατότητα τους να κερδίσουν πραγματικά αυτή τη μάχη. Μέσα στο πρώτο αυτό μήνα είχαν ήδη κερδίσει την συμπαράσταση της εργατικής τάξης συνολικά παρά το ότι οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν έκαναν και καμιά φοβερή προσπάθεια να κάνουν γνωστό τον αγώνα τους.

υπεργολαβίες

Η πρακτική των υπεργολαβιών δεν είναι "νέο φρούτο" για τους εργαζόμενους στην Κύπρο. Η Διεύθυνση του αγροκτήματος στο Φασούρι ακολούθησε το παράδειγμα άλλων εργοδοτών που αποθρασυμένοι από την ανοχή και την ενθάρρυνση της κυβέρνησης και της ΟΕΒ, έχουν προχωρήσει σε απολύσεις προσωπικού - κυρίως αυτού που είχε την πιο πολλή υπηρεσία και άρα και τους πιο ψηλούς μισθούς - και έδωσαν διάφορες δουλειές σε υπεργολάβους, όπου οι εργαζόμενοι απασχολούνται χωρίς συμφωνημένους όρους και χωρίς συλλογικές συμβάσεις.

Πέρσι, ολόκληρη η εργατική τάξη στην Κύπρο είχε συγκλονιστεί από την απεργία των εργαζομένων στα ξενοδοχεία του Λόρδου στην Λάρνακα, που κράτησε πάνω από πέντε μήνες και είχε σαν αίτημα να μην περάσουν οι απολύσεις και ο θεσμός των υπεργολαβιών. Τότε, και παρά την διάθεση των απεργών και των άλλων εργαζομένων να επεκτείνουν την απεργία και σε άλλους χώρους με παρόμοια προβλήματα, οι συντεχνίες άφησαν την ευκαιρία να πάει χαμένη, κρατώντας την απεργία περιορισμένη μόνο στα συγκεκριμένα ξενοδοχεία του Λόρδου - ούτε καν στα άλλα ξενοδοχεία δεν επέκτειναν τον αγώνα. Αυτό άφησε τον δρόμο ανοιχτό στους εργοδότες να ακολουθήσουν το παράδειγμα του Λόρδου. Τώρα φαίνεται στην πράξη πόσο δίκαιο είχαν όσοι ζητούσαν - όπως η Εργατική Δημοκρατία- επέκταση της απεργίας σε παναπεργία .

Στο Φασούρι ξανάνοιξε το θέμα αλλά και πάλι φαίνεται οτι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία οδήγησε τον αγώνα στον συμβιβασμό. Η διάθεση των απεργών για δυναμικό αγώνα φάνηκε απο την αρχή της απεργίας όταν εμπόδισαν τους απεργοσπάστες που κουβάλησε η διεύθυνση, να μπούν στο αγρόκτημα και συγκρούστηκαν ακόμα και με την αστυνομία.

Η νίκη της απεργίας θα ήταν ξεκάθαρη αν εμπαινε απο την αρχή η προοπτική της ενότητας και αλληλεγγύης των εργατών και της επέκτασης της απεργίας και σε άλλους χώρους εργασίας, που αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο των υπεργολαβιών η των ιδιωτικοποιήσεων (η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος).

ντόπιοι και ξένοι εργάτες ενωμένοι

Ενα τέτοιο αγώνα όμως, η εργατική τάξη για να το δώσει πρέπει να είναι ενωμένη. Η ρατσιστική κινδυνολογία ότι "τις δουλειές μας θα τις πάρουν ξένοι εργάτες και άρα υπάρχει ένας λόγος παραπάνω να τις προστατέψουμε", δεν χτίζει την προοπτική ενός νικηφόρου αγώνα, αλλά καλλιεργεί την διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες -σε ντόπιους και ξένους- και τους μόνους που εξυπηρετεί είναι τους εργοδότες. Τέτοιες κινδυνολογίες χτίζουν την εικόνα στους ντόπιους εργάτες ότι η απειλή προέρχεται από τους μετανάστες και όχι από τα αφεντικά που προσπαθούν να αυξήσουν τα κέρδη τους στέλνοντας ολόκληρες οικογένειες στο δρόμο. Επιπλέον, αφηνει ανοιχτό το δρόμο στα αφεντικά να παρουσιάζονται σαν οι προστάτες των μεταναστών, την στιγμή που όλοι γνωρίζουμε πόσο τους εκμεταλλεύονται και καταπιέζουν.

Δυστυχώς, η ΠΕΟ, στη συγκεκριμένη περίπτωση άφησε να περάσει αυτή η κινδυνολογία. Το πρόβλημα όμως δεν ήταν το ποιοί θα πάρουν τις υπεργολαβίες - ντόπιοι ή ξένοι- αλλά το να μην περάσουν οι υπεργολαβίες και οι απολύσεις. Η λογική που λεει ότι "ο κάθε ξένος εργάτης είναι και ένας εν δυνάμει απεργοσπάστης" είναι ρατσιστική και επικίνδυνη και μόνο ζημιά προκαλεί στους αγώνες της εργατικής τάξης. Αντίθετα, ο κάθε ξένος εργάτης είναι και αυτός θύμα εκμετάλλευσης από τα αφεντικά - και μάλιστα πολύ άγριας εκμετάλλευσης - και είναι εν δυνάμει σύμμαχος και μπορεί και πρέπει να κερδηθεί στον αγώνα.

Είναι γενικά γνωστό ότι στην περιοχή του Φασουρίου, Τραχωνιού και Ασώματου, όπου υπάρχουν τα μεγάλα αγροκτήματα, οι μετανάστες ζουν και εργάζονται κάτω από άθλιες συνθήκες. Πριν λίγο καιρό υπήρξαν καταγγελίες ότι μετανάστες ζούσαν μέσα σε χάρτινα παραπήγματα, χωρίς τις στοιχειώδεις συνθήκες υγιεινής. Συνήθως εργάζονται "γέννημα-βούτημα του ήλιου" και μένουν απλήρωτοι για πολύ καιρό, μέχρι και τρεις με τέσσερις μήνες. Αρκετές φορές ο εργοδότης, εκμεταλλευόμενος το "καθεστώς παρανομίας" κάποιων μεταναστών, ειδοποιεί ο ίδιος την αστυνομία που τους συλλαμβάνει και τους απελαύνει, χωρίς να τους πληρώσει ούτε σεντ. Αυτοί οι εργάτες σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να θεωρούνται απειλή για την υπόλοιπη εργατική τάξη. Αντίθετα είναι χρέος των συντεχνιών να στηρίξουν αυτό τον κόσμο, να τον εντάξουν στους κόλπους τους και μαζί μ' αυτούς να παλέψουν ενάντια στα αφεντικά.

συνεχίζεται

Δυστυχώς στο Φασούρι, ούτε ο αγώνας επεκτάθηκε, ούτε τα ρατσιστικά επιχειρήματα αποφεύχθηκαν απο τους συντεχνιακούς και η απεργία κατέληξε σε ένα συμβιβασμό που αφηνει τους μισούς εργάτες χωρίς δουλειά.

Η μάχη όμως ενάντια στις υπεργολαβίες δεν τέλειωσε. Το πρόβλημα θα ξαν' ανοίξει είτε στο Φασούρι είτε αλλού. Αυτή η μάχη μπορεί και πρέπει να κερδιθεί.

Χρειάζεται όμως να οργανωθεί και να κλιμακωθεί με τρόπο που να αξιοποιά όλες τις δυνάμεις της εργατικής τάξης που αντιμετωπίζουν το ίδιο πρόβλημα και την αλληλεγγύη που ειναι έτοιμη να προσφέρει ολόκληρη η εργατική τάξη.

Αντώνης Σαρρής

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομματια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΩΝ ΜΟΛΥΒΙΩΝ

Της Σώτης Τριανταφύλλου
Εκδόσεις Πατάκη

Εντελώς τυχαία έπεσα πάνω στο ιστορικό μυθιστόρημα της Σώτης Τριανταφύλλου ''Το εργοστάσιο των μολυβιών'' μέσα σε ένα βιβλιοπωλείο, και ίσως να μην του έδινα πολύ σημασία αν καθώς το ξεφύλλισα βιαστικά δεν πρόσεχα στο πίσω εξώφυλλο τη φωτογραφία του Λένιν και στις τελευταίες σελίδες, ανάμεσα στα βιογραφικά σημειώματα των προσώπων του μυθιστορήματος, αυτά των Λένιν, Ρόζα Λούξεμπουργκ, Τρότσκι, Μαγιακόβσκι,, Λήμπνεχτ, Μπουχάριν, Τζον Ρηντ, Κλάρα Τσέτκιν, Κολλοντάϊ και άλλων επαναστατών. Μου φάνηκε ασυνήθιστο για μυθιστόρημα, και πραγματικά είναι ένα ασυνήθιστο και συναρπαστικό μυθιστόρημα

1860 - 1940, σχεδόν ένας αιώνας ανθρώπινης ιστορίας. Ένας αιώνας γεμάτος πολέμους και επαναστάσεις, φρίκη και ελπίδα, απογοήτευση και ενθουσιασμό. Αυτή είναι η εποχή που ξετυλίγεται το μυθιστόρημα, μια εποχή συνταρακτικών γεγονότων που συγκλόνισαν τον κόσμο.

Οι ''ήρωες'' της Σώτης Τριανταφύλλου ασφυκτιούν από τους περιορισμούς - στη δημιουργική δράση, στη γνώση, στον έρωτα - και ψάχνουν διέξοδο. Ένας αναζητά αυτή τη διέξοδο στη ρομαντική επιστροφή στο παρελθόν, άλλος στην ''αξιοποίηση'' της τεχνολογικής προόδου. Ο τρίτος αποφασίζει ότι η κοινωνία μπορεί να αλλάξει μόνο με επανάσταση. Γίνεται κομμάτι ενός κινήματος που δεν γνωρίζει σύνορα και που παλεύει για να ανατρέψει αυτό το σύστημα παντού. Στις σελίδες του βιβλίου συναντούμε τη Ρόζα Λούξεμπουργκ, τον Καρλ Λήμπνεχτ, τον Λένιν, τον Τρότσκι, τον Τζον Ριντ και το Μαγιακόφσκι.

Η ιστορία ξεκινά στα μέσα του 19ου αιώνα στην ελληνική παροικία της Αλεξάνδρειας. Ο Στέφανος Ασημάκης είναι μηχανικός στη διώρυγα του Σουέζ. Είναι κοσμοπολίτης, σιχαίνεται τον παλιό κόσμο και ότι συνδέεται με αυτόν. Ζει με το όραμα ότι οι καμινάδες των εργοστασίων και η τεχνολογικές καινοτομίες θ' αλλάξουν τον κόσμο. Ο φίλος του Βολφ Γκαστόν, γερμανός τυχοδιώκτης, απογοητευμένος υποστηρικτής της Παρισινής Κομμούνας, ψάχνει την προσωπική του λύτρωση στην ''αγνότητα'' της Μαύρης Ηπείρου και τους μαύρους κατοίκους της που ''η λευκή φυλή σφάγιασε στο πέρασμα της''. Και οι δύο συνθλίβονται από την πραγματικότητα που διαψεύδει τα όνειρα τους: ο Βολφ πεθαίνει από τσίμπημα μύγας στη ζούγκλα, ο Στέφανος πεθαίνει από τύφο στην Ισταμπούλ λίγο πριν πάρει το Οριάν Εξπρές, το θαύμα της νέας τεχνολογίας για να κάνει το μεγάλο ταξίδι στην Ευρώπη.

Ο γιος του Στέφανου, ο Μάρκος, θα πάει στην Ελβετία για να σπουδάσει. Η φοιτητική παρέα της Ζυρίχης ζει τον ξέφρενο ρυθμό ενός κόσμου γεμάτου αντιφάσεις. Ανάμεσα στους νέους φοιτητές είναι ο Νίκος Βάγκαλης. Διαφέρει από τους υπόλοιπους μόνο σε ένα πράγμα: είναι επαναστάτης, οργανωμένος στο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας. Γνωρίζει όλους τους μαρξιστές επαναστάτες που ζουν εξόριστοι στην Ελβετία. Είναι φίλος με την Λούξεμπουργκ, συζητάει μαζί της το ζήτημα που απασχολεί τους σοσιαλιστές: Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση. Ο Βάγκαλης δένει το μέλλον του με το μέλλον της επανάστασης. Μέσα από τη ζωή του ξετυλίγονται η Ρώσικη επανάσταση του 1905, το ξέσπασμα του Α' Παγκόσμιου Πόλεμου και η προδοσία των ηγετών των Σοσιαλδημοκρατικών Κομμάτων *''που στοίχισε πολύ στον Βάγκαλη γιατί οι περισσότεροι αποδείχθηκαν πατριώτες ενώ αυτός υποστήριζε τον Λένιν που έλεγε ότι οι σοσιαλιστές έπρεπε να μετατρέψουν τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο σε εμφύλιο''.*

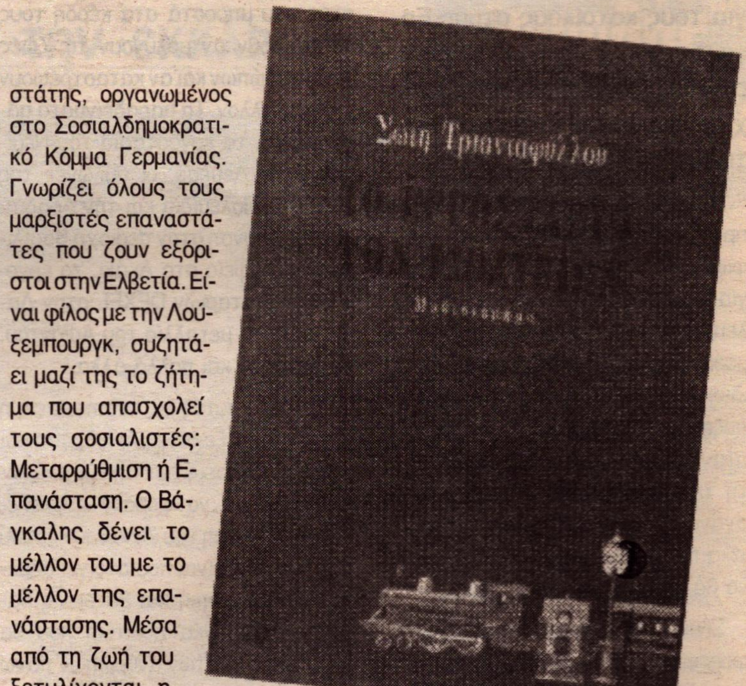

Χρησιμοποιώντας ιστορικά στοιχεία μέσα από την προσωπική πορεία και τις αναζητήσεις των ηρώων της, η Σώτη Τριανταφύλλου βάζει τον αναγνώστη μέσα στο κλίμα των μεγάλων αλλαγών που σφράγισαν το ξεκίνημα του 20ου αιώνα. Ο Μάρκος Ασημάκης δεν θα ακολουθήσει την πορεία του φίλου του. Μετά από μια σύντομη περιπλάνηση στην Αφρική και αρκετές αυταπάτες, θ α καταλήξει στην Αλεξάνδρεια, θάβοντας τις ευαισθησίες του μέσα σε μια πληκτική ''οικογενειακή'' ζωή, με μόνη διαφυγή την αλληλογραφία με τον Νίκο Βάγκαλη. Ο Βάγκαλης θα είναι μαζί με τους εργάτες της Πετρούπολης στην Οκτωβριανή επανάσταση. Θα παλέψει μαζί με τους Μπολσεβίκους για να επιβιώσει το εργατικό κράτος. Όταν τον ρωτάνε γιατί δεν γυρίζει στην Ελλάδα, απαντάει: *''Αν η επανάσταση νικήσει σε μια χώρα σαν την Γερμανία ή τη Ρωσία, θα συμπαρασύρει και την Ελλάδα''.* Και όταν αρχίζει να βλέπει ότι η γραφειοκρατία στη Ρωσία απειλεί τις κατακτήσεις του Οκτώβρη, δεν διστάζει να συγκρουστεί με τον Στάλιν και να ταχθεί στο πλευρό του Τρότσκι.

Στις αρχές της δεκαετίας του '30, ο Βάγκαλης απογοητευμένος αποφασίζει να εγκαταλείψει τη Ρωσία του Στάλιν και να επιστρέψει στην Ελλάδα. Δεν αντέχει να μείνει σε μια χώρα *''που οι επαναστάτες αποκαλούνται λυσσασμένα σκυλιά και τουφεκίζονται με συνοπτικές διαδικασίες και τη θέση τους παίρνουν οι γραφειοκράτες, οι εισαγγελείς και οι χαφιέδες.*

Στο βιβλίο, οι ζωές των ηρώων συναντιούνται, οι πόλεις συναντιούνται, τα βιβλία, τα όνειρα, τα οράματα συναντιούνται, γιατί η προοπτική που ενώνει όλες τις ευαισθησίες και τις ανάγκες των ανθρώπων υπάρχει στο τέλος αυτού του μυθιστορήματος, στα λόγια του Βάγκαλη λίγο πριν πεθάνει στα 1938:

''Αντίθετα απ' όσα συμβαίνουν σήμερα στη Σοβιετική Ένωση, οι μπολσεβίκοι του '17 - ήμουν εκεί, σύντροφοι και ξέρω - ζητούσαν ελευθερία, τέχνη, αθεΐα, δημοκρατία, χειραφέτηση των γυναικών και των παιδιών, δικαίωμα στην άμβλωση, μόρφωση, απολαύσεις, τεχνολογία! Το θυμάμαι, σύντροφοι, για λίγα χρόνια έζησα την υλοποιημένη ουτοπία".

Τζένη Αλβανου

Το περασμένο μήνα η Εργατική Δημοκρατία πούλησε συνολικά 218 φύλλα, 20 στην Πλατεία Ελευθερίας στην Λευκωσία 20 εξω απο την υπεραγορά της ΕΣΕΛ, 24 στην εκδήλωση της Πρωτομαγιάς στη Λευκωσία και 30 στην εκδήλωση της Πρωτομαγιάς στη Λεμεσό. Μαζεύτηκαν 49.70 λίρες σαν οικονομική ενισχυση για την εφημερίδα.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

14/6: Γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα

21/6: ΑΚΕΛ: Μέχρι που μπορεί να πάει η αντιπολίτευση του

28/6: Διεθνές Νομισματικό Ταμείο: Προγράμματα λιμού

5/7: Κυρίαρχη ιδεολογία και ταξική συνείδηση

ΛΕΜΕΣΟΣ

Καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

16/6: Τσε Γκεβάρα: μύθος και πραγματικότητα

23/6: ΑΚΕΛ: Μέχρι που μπορεί να πάει η αντιπολίτευση του

30/6: Διεθνές Νομισματικό Ταμείο: Προγράμματα λιμού

7/7: Τέχνη και επανάσταση

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ ______________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα

Ο κίνδυνος προέρχεται απο τις πολυεθνικές των τροφίμων και όχι απο την επιστήμη

Ο σάλος που ξέσπασε στην Ελλάδα με το ζήτημα του βαμβακιού έφερε το ζήτημα των Γενετικά Μεταλλαγμένων (ΓΜ) τροφίμων ή σπόρων στο προσκήνιο για ακόμη μια φορά. Οι έλληνες βαμβακοπαραγωγοί έσπειραν εν αγνοία τους ΓΜ σπόρους βαμβακιού τη στιγμή που υποτίθεται απαγορεύονται οι ΓΜ καλλιέργειες. Η κυβέρνηση αρνείται όμως να καταστρέψει τις σοδειές και ν' αποζημιώσει τους αγρότες λόγω του «υπερβολικού κόστους».

Σύμφωνα με τις καταγγελίες του Συνδέσμου Καταναλωτών και των οικολογικών οργανώσεων είναι γνωστό ότι ΓΜ τρόφιμα και προϊόντα κυκλοφορούν ανεξέλεγκτα και στην κυπριακή αγορά, χωρίς καμία σήμανση ενώ δεν υπάρχουν τα απαραίτητα μηχανήματα που χρειάζονται για τον σκοπό αυτό.

Η πάλη ενάντια στα ΓΜ προϊόντα είναι σήμερα τόσο στην Αμερική όσο και στην Ευρώπη στην ημερίσια διάταξη των οικολογικών και περιβαλλοντικών οργανώσεων αλλά και του εργατικού κινήματος. Την είδαμε να εκφράζεται από τους διαδηλωτές του Σηάτλ, της Ουάσιγκτον αλλά και από τους 4.000 διαδηλωτές που συγκεντρώθηκαν τον περασμένο Μάη, στην Γένοβα της Ιταλίας, έξω από το Φόρουμ Βιοτεχνολογίας που οργάνωσαν οι πολυεθνικές, για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στα μεταλλαγμένα προϊόντα.

Κίνδυνοι

Ο κάθε ζωντανός οργανισμός (φυτό, ζώο, μικροοργανισμός) έχει στο πυρήνα των κυττάρων του ένα γενετικό κώδικα, το γνωστό DNA. Κατά μήκος του DNA είναι διατεταγμένα τα γονίδια μεμονωμένα ή κατά ομάδες. Τα γονίδια έχουν καταγραμμένες όλες τις πληροφορίες που απαιτούνται για την λειτουργία οποιουδήποτε οργανισμού.

Χάρη στην γενετική οι επιστήμονες άρχισαν εδώ και κάποιες δεκαετίες να αποκωδικοποιούν τα γονίδια διαφόρων οργανισμών, φυτών, ζώων και μικροοργανισμών, και έτσι να γνωρίζουν ποια εξειδίκευση έχουν τα διάφορα γονίδια και οι πρωτείνες τους.

Παράλληλα οι επιστήμονες της γενετικής μηχανικής κατόρθωσαν να παρεμβαίνουν στον γενετικό κώδικα ενός οργανισμού προσθέτοντας ή αφαιρώντας καινούργια γονίδια ή απενεργοποιώντας γονίδια ώστε να πετύχουν κάποια επιθυμητά αποτελέσματα. Π.χ. εντοπίζοντας ποιο γονίδιο ελευθερώνει την ουσία που βάζει μπροστά την διαδικασία ωρίμανσης της ντομάτας, κατάφεραν να το απενεργοποιήσουν με αποτέλεσμα να κυκλοφορούν σήμερα στην αγορά ντομάτες που διατηρούνται κόκκινες και σφικτές για μέρες.

Χάρη στη βιοτεχνολογία αναπτύχθηκαν διάφορες τεχνικές που βοηθούν στο να γίνονται διασταυρώσεις ανάμεσα σε οργανισμούς του ιδίου ή και διαφορετικού είδους. Για παράδειγμα μια ποικιλία ντομάτας που κυκλοφορεί στις αγορές έχει τροποποιηθεί γενετικά, με την προσθήκη γονιδίων από βακτήρια και ιούς, παρέχοντας ανθεκτικότητα στα αντιβιοτικά.

Έτσι αυτή την στιγμή κατασκευάζονται στα εργαστήρια ρύζι με γονίδια ανθρώπου και βακτηρίων, βαμβάκι με γονίδια σκόρου, σπαράγγια με γονίδια αρουραίου και πάει λέγοντας.

Συνέπειες

Κάθε γονίδιο ή οι διάφορες ομάδες γονιδίων περιέχουν εξειδικευμένες πληροφορίες που σχετίζονται με την κατασκευή συγκεκριμένων πρωτεϊνών. Οι πρωτεΐνες είναι οι ουσίες που παίζουν το ρόλο μεταφορέα των πληροφοριών στα συγκεκριμένα κύτταρα κάθε φορά ώστε να ξεκινήσουν να επιτελούν μια εξειδικευμένη λειτουργία. Όμως τα γονίδια δεν λειτουργούν απομονωμένα το ένα από το άλλο, αλλά η λειτουργία ενός συγκεκριμένου γονιδίου ή μιας ομάδας γονιδίων επηρεάζεται ή εξαρτάται από όλα τα άλλα γονίδια ή ομάδες γονιδίων.

Με την εισαγωγή ενός ξένου γονιδίου στο DNA ενός οργανισμού π.χ. ενός μικροοργανισμού σε φυτό, διαταράσσεται το σύστημα του DNA του οργανισμού-δέκτη του νέου γονιδίου.

Σήμερα οι επιστήμονες μπορούν να φτιάξουν καινούργια γονιδιώματα που στην αλυσίδα τους να συνυπάρχουν γονίδια μικροοργανισμών, φυτών, ζώων ή ανθρώπου. Όμως δεν είναι σε θέση να γνωρίζουν σε τι μεταλλάξεις και ανωμαλίες μπορεί να οδηγήσει η συμπεριφορά των ξένων γονιδίων σε σχέση με τα υπόλοιπα γονίδια του δέκτη αλλά και ποιοι θα είναι οι κίνδυνοι από την διαταραχή της παραγωγής των πρωτεϊνών.

Ενώ φαινομενικά μπορεί να πετυχαίνουν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, στην πραγματικότητα είναι άγνωστο σε τι καινούργιες και ανεξέλεγκτες καταστάσεις μπορούμε να οδηγηθούμε με συνέπειες που θα αποτιμηθούν στο μέλλον, άγνωστο βέβαια με τι κόστος για την υγεία και το περιβάλλον.

Τι φταιει;

Μήπως ευθύνεται η επιστήμη ή φταίει ο άνθρωπος που έχει παρέμβει στα «εφτασφράγιστα μυστικά» της φύσης. Ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Το ότι σήμερα ξέρουμε το πως λειτουργούν τα γονίδια και τα κύτταρα είναι μεγάλο επιστημονικό επίτευγμα που θα μπορούσε να αποβεί προς όφελος των ανθρώπων. Χάρη σ' αυτή την γνώση οι επιστήμονες βρίσκονται πολύ κοντά στο να καταφέρουν να αντιμετωπίσουν διάφορες κληρονομικές, γενετικές, ασθένειες όπως η θαλασσαιμία, ένα είδος τυφλότητας, η μυοπάθεια και ο διαβήτης. Ερευνητές σε ένα πανεπιστήμιο στις ΗΠΑ κατάφεραν να φτιάξουν στις μπανάνες ένα γονίδιο που να παράγει το εμβόλιο για την ηπατίτιδα Β. Άλλοι επιστήμονες προσπαθούν να δημιουργήσουν μια γενετικά μεταλλαγμένη ράτσα αγελάδων που θα εκτρέφονται αποκλειστικά για να παράγουν χρήσιμες ουσίες όπως ινσουλίνη, ιντερφερόνη και ερυθροποιητίνες.

Όμως το καθοριστικό για το αν η επιστήμη ή η τεχνολογία θα είναι επωφελής η επιβλαβής για την ανθρωπότητα έγκειται στο ποιος τελικά την ελέγχει. Και είναι σ' όλους γνωστό ότι στον καπιταλισμό τον έλεγχο τον έχουν οι μεγάλες φαρμακευτικές, οι βιοτεχνολογικές βιομηχανίες και βιομηχανίες τροφίμων και άρα και τις αποφάσεις για τις εφαρμογές τους.

Οι άνθρωποι από καταβολής κόσμου ασκούσαν την "παραδοσιακή γενετική", όπως αποκαλείται η επιλογή των καλύτερων σπόρων ή ζώων και η διασταύρωση ποικιλιών εδώ και χιλιάδες χρόνια. Η εξέλιξη, όμως, των γονιδίων με αυτόν τον τρόπο γινόταν πολύ αργά, καθώς έπρεπε να περάσουν γενιές για να ενσωματωθούν πλήρως τα νέα χαρακτηριστικά στον γενετικό κώδικα. Με αυτή τη διαδικασία όμως το τελικό προϊον μπορούσε να ελεγχθεί σε περίπτωση που αποδεικνυόταν η επικινδυνότητά του για τον άνθρωπο ή το περιβάλλον.

Σήμερα τον κλάδο της γενετικής μηχανικής τον ελέγχουν έξη μεγάλες πολυεθνικές ανάμεσα στις οποίες, πιο γνωστές είναι η αμερικάνικη «Μονσάντο» και η ευρωπαϊκή «Νοβάρτις». Επειδή αυτό που ενδιαφέρει τις εταιρείες είναι το κέρδος και ποια θα καταφέρει να μπει πρώτη στην αγορά, αγνοούν τις προειδοποιήσεις γενετιστών για τον κίνδυνο να μεταβιβαστούν ανεξέλεγκτα γονίδια ανάμεσα σε οργανισμούς διαφορετικών ειδών.

Ένα παράδειγμα για το τι σημαίνει η επιστήμη στην υπηρεσία του ασύδοτου κέρδους, είναι το εξής. Η Μονσάντο μαγειρεύει στα εργαστήρια της ΓΜ σπόρους για καλλιέργεις για μία μόνο σπορά, εξαναγκάζοντας τους καλλιεργητές να αγοράζουν κάθε χρόνο.

Οι προσπάθειες των πιο πάνω εταιρειών επικεντρώνονται μέχρι στιγμής σε γεωργικές καλλιέργειες ευρείας κατανάλωσης και χρήσης, οι οποίες προσφέρουν την δυνατότητα γρήγορης απόσβεσης του κόστους της έρευνας και μπορούν να παρουσιάσουν κέρδη, όπως σόγια, καλαμπόκι, βαμβάκι, ηλιόσποροι, πατάτες και ντομάτες.

Εκείνο που επιδιώκεται με την γενετική τροποποίηση των φυτών είναι βασικά τρία πράγματα. α) αντοχή σε ζιζανιοκτόνα και φυτοφάρμακα, β) αντοχή σε περιβαλλοντικές πιέσεις όπως η ξηρασία, το ψύχος, οι ασθένειες και τα έντομα και γ) η ανάπτυξη κάποιων συγκεκριμένων ιδιοτήτων στα φυτά π.χ. να μην ωριμάζουν γρήγορα ώστε να αυξηθεί η εμπορευσιμότητα τους.

Το 1995 οι μεταλλαγμένες σοδειές παγκόσμια καταλάμβαναν έκταση 4 εκατομμυρίων εκταρίων. Το 1999 η έκταση αυτή είχε αυξηθεί σε 100 εκατομ. εκτάρια, μια αύξηση 45% από το 1998. Ο τζίρος από την πώληση των γενετικά τροποποιημένων σπόρων αυξάνεται συνεχώς και από 75 εκατ. δολάρια το 1995 έφθασε στα 1.500 εκατ. δολάρια το 1998, ενώ προβλέπεται για το 2010 να ανέβει στα 25.000 εκατ. δολάρια.

Ποια είναι η λύση

Πολλοί ευρωπαϊστές θεωρούν ότι οι θεσμοί της ενωμένη Ευρώπης μπορούν να βάλουν φραγμό στην εισβολή των ΓΜ τροφίμων. Αυτό το στηρίζουν και στο γεγονός ότι η Ευρώπη δεν έχει δώσει το πράσινο φως για το ελεύθερο εμπόριο ΓΜ προϊόντων.

Αυτό έχει να κάνει με το γεγονός ότι το σκάνδαλο των «τρελών αγελάδων», των διοξινών, των μολυσμένων κοτόπουλων είναι πολύ νωπά και φοβούνται τις αντιδράσεις του κόσμου και όχι σε κάποια ευαισθησία των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων

Πρόσφατα οι ευρωβουλευτές έχουν μπλοκάρει πρόταση των πρασίνων που ζητούσαν όπως οι εταιρείες παραγωγής ΓΜ προϊόντων θεωρηθούν υπεύθυνες για την πρόκληση οποιασδήποτε ζημιάς στον άνθρωπο ή στο περιβάλλον. Αυτό φυσικά δεν ξενίζει αφού η Ευρώπη αποτελεί και η ίδια την έδρα τριών από τις έξη πανίσχυρες βιοτεχνολογικές επιχειρήσεις (Novaltis, ArgEvo, Zeneca) που κυριαρχούν παγκόσμια.

Τον περασμένο Γενάρη 133 χώρες υπόγραψαν το λεγόμενο πρωτόκολλο Βιοασφάλειας που θα έχει ισχύ από το 2002. Δυο πρόνοιες είναι αξιοσημείωτες. Το δικαίωμα μιας κυβέρνησης και μόνο με βάση την αμφιβολία η υποψία να απαγορεύσει την εισαγωγή ΓΜΤ και η σήμανση των προϊόντων που έχουν στα συστατικά τους γενετικά τροποποιημένες πρώτες ύλες.

Παρόλο που επίσημα είναι απαγορευμένες οι ΓΤ καλλιέργειες στην Ευρώπη φέτος, εκτός απο την Ελλάδα, έχουν καλλιεργηθεί μεταλλαγμένοι σπόροι και στην Ισπανία. Κάθε χώρα στην Ευρώπη που εισάγει σπόρους μπορεί να ζητήσει το πιστοποιητικό που δηλώνει ότι το προϊόν δεν είναι γενετικά μεταλλαγμένο. Όμως οι εταιρείες δεν δίνουν κάτι τέτοιο και οι κυβερνήσεις δεν το ζητούν.

Όσον αφορά τη σήμανση ο 1996 η Ευρώπη ενέκρινε την εισαγωγή μεταλλαγμένης σόγιας τόσο για ζωοτροφές όσο και για παραγωγή τροφίμων. Ας σημειωθεί ότι τα παράγωγα της σόγιας (λεκιθίνη, Ε322, σογιέλαιο, σογιάλευρο) χρησιμοποιούνται σαν πρώτη ύλη στο 60% των επεξεργασμένων τροφίμων — Ψωμί, παγωτά, σοκολάτες, μαργαρίνη, ζυμαρικά, παιδικές τροφές- και σαν βασική πρωτείνη στις ζωοτροφές.

Είναι σίγουρα σημαντικό δικαίωμα μας να ξέρουμε τα συστατικά του κάθε προϊόντος που αγοράζουμε αλλά είναι άλλη υπόθεση αν αυτό αποτελεί πραγματική προστασία.

Η επικράτηση μερικών πολυεθνικών στην παραγωγή και εμπορία σπόρων κάνει βέβαιο ότι πολύ σύντομα δεν θα έχουμε την επιλογή μεταλλαγμένο ή όχι.

Οι κυβερνήσεις θα έπρεπε και μόνο από κάποιες υπόνοιες για την επικινδυνότητα των ΓΜ προϊόντων να απαγορεύσουν όλες τις ΓΜ φυτείες, να αποζημιώσουν τους αγρότες και να σταματήσουν όλα τα πειράματα.

Επειδή δεν πρόκειται ποτέ από μόνες τους να προχωρήσουν σε τέτοιες πρωτοβουλίες, αυτά τα αιτήματα θα πρέπει να γίνουν μέρος της πάλης του παγκόσμιου εργατικού κινήματος.

Όπως είχε προβλέψει ο Μαρξ πριν 150 χρόνια όσο γερνάει ο καπιταλισμός μέσα στην κρίση του παράγει μεγαλύτερη βαρβαρότητα.

Έτσι σήμερα τα τεράστια επιτεύγματα της επιστήμης στα χέρια του γίνονται θανατηφόρα όπλα που φέρνουν την καταστροφή, την βαρβαρότητα και το θάνατο παγκόσμια τόσο στο περιβάλλον όσο και στους ανθρώπους.

Η αντίδραση σ' αυτή την φρικτή πραγματικότητα είναι που έφερε μαζί στο ίδιο στρατόπεδο εργάτες, οικολόγους, φοιτητές, υπερασπιστές ανθρωπίνων δικαιωμάτων ενάντια στο σύστημα «του κέρδους πάνω από τον άνθρωπο», στο Σηάτλ, στην Ουάσιγκτον και τον Σεπτέμβρη θα τους δούμε στην Πράγα.

Μόνο όταν όλοι αυτοί οι άνθρωποι ενωθούν σαν μια δύναμη και πάρουν από τα χέρια αυτών των αδίστακτων δολοφόνων — των καπιταλιστών — την επιστήμη και όλα τα άλλα μέσα παραγωγής θα μπορέσουν να κτίσουν την κοινωνία όπου ο «άνθρωπος θα είναι πάνω από τα κέρδη». Με την επανάσταση και τον σοσιαλισμό.

Μυριάνθη Λοίζου

εργατική δημοκρατία

Νοτιος Λιβανος

Αποχώρησε ο ισραηλινός στρατός μετά απο 22 χρόνια κατοχής

Για 22 χρόνια η ισχυρότερη στρατιωτική δύναμη στη Μ. Ανατολή, το Ισραήλ, κατείχε το νότιο τμήμα του Λιβάνου. Είκοσι χιλιάδες άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους από τους βομβαρδισμούς χωριών. Σ' όλο αυτό το διάστημα, η ισχυρότερη στρατιωτική δύναμη στη Μ. Ανατολή, αγνόησε τα ψήφισματα των ΗΕ που καλούσαν το Ισραήλ ν' αποσυρθεί.

Νεαροί Λιβάνιοι πανηγυρίζουν την αποχώρηση του ισραηλινου στρατου κατοχής, αλλά η ειρήνη θ' αργήσει ακόμη να έλθει στην περιοχή

Στα τέλη Μαίου ο Ισραηλινός στρατός αποσύρθηκε τελικά και ο λεγόμενος Στρατός Νοτίου Λιβάνου, που δρούσε για λογαριασμό του Ισραήλ, που τον χρηματοδοτούσε και τον εξόπλιζε, κατέρρευσε. Τα μέλη του είτε παραδόθηκαν είτε κατέφυγαν στο Ισραήλ ενώ οι Λιβανέζοι πανηγύριζαν.

Μετά από τόσα χρόνια, δεκάδες χιλιάδες κόσμος που ξεριζώθηκαν από τα χωριά τους ή που κατέφυγαν στο βορρά, επέστρεψαν πίσω στα μέρη τους και στους συγγενείς τους. Οι χωρικοί άνοιξαν τις φυλακές Χιάμ όπου ο Στρατός Νοτίου Λιβάνου υπέβαλλε σε φρικτά βασανιστήρια τους φυλακισμένους. Οι φυλακισμένοι, πολλοί από τους οποίους κρατούνταν χωρίς δίκη για 16 χρόνια, φώναζαν «ελευθερία» «ελευθερία» καθώς αποφυλακίζονταν. Σ΄ ολόκληρη τη Μ. Ανατολή ο κόσμος πανηγύριζε, στη Συρία, στον Κόλπο, στην Ιορδανία, στην Αίγυπτο και στις περιοχές των Παλαιστινίων, στη Λωρίδα της Γάζας και στη Δυτική Όχθη.

Ολόκληρος ο αραβικός κόσμος τρέφει μίσος ενάντια στο κράτος του Ισραήλ λόγω των διώξεων των Παλαιστινίων.

Το Ισραήλ δημιουργήθηκε σε βάρος των Παλαιστινίων Αράβων που εκδιώχθηκαν βίαια από τη γη τους στη δεκαετία του 1940. Από τότε ο ρόλος του Ισραήλ είναι η προστασία των προμηθειών πετρελαίου και των συμφερόντων των ΗΠΑ, λειτουργώντας σαν το μαντρόσκυλο του ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Ορισμένοι θεωρούν ότι το να στρέφεται κανείς ενάντια στο κράτος του Ισραήλ υποδηλώνει αντι-εβραϊκή διάθεση. Όμως κάτι τέτοιο δεν ισχύει αφού δεν είναι όλοι οι Εβραίοι που υποστηρίζουν τη δολοφονική δράση του Ισραηλινού κράτους, που επανειλημμένα μέσα από πολέμους επέκτεινε τα σύνορα του κατακτώντας ολοένα και περισσότερα εδάφη.

Σε πολλούς Εβραίους προκαλεί φρίκη ο τρόπος δημιουργίας του Ισραήλ που σήμαινε να εκδιωχθούν οι Παλαιστίνιοι από τα σπίτια τους και να ζητήσουν καταφύγιο στα στρατόπεδα προσφύγων των γύρω χωρών. Η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ) εμφανίστηκε σαν αντίδραση στην καταστολή του Ισραηλινού κράτους που επιχείρησε να τη συντρίψει. Όταν η ΟΑΠ εκδιώχθηκε από την Ιορδανία το 1970, το αρχηγείο της οργάνωσης μεταφέρθηκε στο Λίβανο. Το Ισραήλ αντέδρασε εισβάλλοντας το 1978 στο Λίβανο για να αποχωρήσει αργότερα και να εισβάλει ξανά το 1982. Όταν αποσύρθηκε τη δεύτερη φορά δημιούργησε τη λεγόμενη «ζώνη ασφαλείας», μια περιοχή 15 χλμ στο Ν. Λίβανο, αφού προηγούμενα διεύθυνε την εν ψυχρώ σφαγή 1000 Παλαιστινίων στους προσφυγικούς συνοικισμούς Σάμπρα και Σιατίλα.

Όμως η εισβολή του Ισραήλ οδήγησε στη δημιουργία καινούργιας αντίστασης. Η ισλαμική οργάνωση Χιζμπολλάχ, που θεωρείται από τη Δύση σαν μια άκρως επικίνδυνη οργάνωση φανατικών μουσουλμάνων, εμφανίστηκε στις αρχές της δεκαετίας του '80.

Η οργάνωση αυτή όμως έχει μαζική υποστήριξη αφού λειτουργεί ένα δίκτυο κοινωνικών υπηρεσιών, νοσοκομεία, κλινικές και σχολεία. Ξανακτίζει βομβαρδισμένα από το Ισραήλ σπίτια, οργανώνει σεμινάρια για τους γεωργούς κι έχει 9 βουλευτές στη Λιβανέζικη βουλή. Ακριβώς λόγω αυτής της υποστήριξης είναι που η στρατιωτική ισχύς του Ισραήλ με στήριγμα τις ΗΠΑ δεν κατάφερε να νικήσει τους αντάρτες της Χιζμπολλάχ.

Η αποτυχία του Ισραήλ να συντρίψει την οργάνωση αυτή είχε σαν αποτέλεσμα να στραφεί ο ίδιος ο κόσμος μέσα στο Ισραήλ ενάντια στην κατοχή του Ν. Λιβάνου. Ο πρωθυπουργός Μπαράκ, κέρδισε τις εκλογές υποσχόμενος την επιστροφή των Ισραηλινών στρατιωτών πίσω στην χώρα.

Ο Μπαράκ παρόλο που προγραμμάτιζε την απόσυρση του Ισραηλινού στρατού από τον Ν. Λίβανο τον Ιούλιο, τελικά, ο στρατός αποχώρησε στα τέλη Μαίου μετά την κατάρρευση του Στρατού Ν. Λιβάνου.

Η αποχώρηση αποτελεί μεγάλη ήττα για το κράτος του Ισραήλ που σύμφωνα με την εφημερίδα των καπιταλιστών *Financial Times* την θεωρεί ανάλογη «*με την ήττα των ΗΠΑ στο Βιετνάμ και των Ρώσων στο Αφγανιστάν*».

Ωστόσο παραμένουν αρκετά ερωτήματα όπως το κατά πόσο η Χιζμπολλάχ θα συνεχίσει τον αγώνα ενάντια στην Ισραηλινή κατοχή της Σιέμπα, μιας γεωργικής περιοχής. Ο πρωθυπουργός Μπαράκ δήλωσε ότι θα υπάρξουν αντίποινα από το Ισραήλ αν η Χιζμπολλάχ συνεχίσει τη δράση της.

Ωστόσο παραμένουν αρκετά ζητήματα ανοιχτά. Είναι το ζήτημα των υψωμάτων Γκολάν που το Ισραήλ κατέχει από το 1967 και που η Συριακή κυβέρνηση απαιτεί την αποχώρησή του. Επιπλέον, είναι και η αποτελματωμένη «ειρηνευτική διαδικασία» που υποτίθεται θα έδινε στους Παλαιστινίους ένα κράτος και στην πραγματικότητα μέχρι τώρα δεν τους έχει δώσει παρά μόνο την διοίκηση μιας εξαθλιωμένης περιοχής στη Δυτική Όχθη.

Αυτά τα ζητήματα περικλείουν κινδύνους νέων συγκρούσεων. Τα μαχητικά αεροσκάφη του Ισραήλ δεν δίστασαν να βομβαρδίσουν τη Δευτέρα 22 Μάη φάλαγγες προσφύγων που γύριζαν πανηγυρίζοντας στα χωριά τους, δολοφονώντας 5 ανθρώπους. Ο δολοφονικός ρόλος του κράτους του Ισραήλ παραμένει.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Ο Δημόσιος τομέας αποφάσισε απεργία

Απεργία ψήφισαν μαζικά οι εργαζόμενοι στο δημόσιο τομέα της Γερμανίας στις αρχές του μήνα. Στην OTV, την Ομοσπονδία των εργατών του Δημοσίου, ψήφισε απεργία το 76%, στην DAG, την Ομοσπονδία των υπαλλήλων, το 73%. Αντίστοιχα ποσοστά πήρε η πρόταση για απεργία και από τους δασκάλους.

Η τελευταία μεγάλη απεργία στον δημόσιο τομέα στη Γερμανία είχε γίνει πριν από 8 χρόνια, την εποχή της δεξιάς κυβέρνησης του Χέλμουτ Κολ. Για 11 μέρες οι συγκοινωνίες είχαν παγώσει, τα σχολεία είχαν κλείσει, οι δημόσιες υπηρεσίες είχαν κατεβάσει τα ρολά και τα σκουπίδια συσσωρεύονταν σε βουνά στους δρόμους. Αυτή τη φορά η απεργία στρέφεται ενάντια στην κυβέρνηση Σοσιαλδημοκρατών και Πράσινων του Γκέρχαρντ Σρέντερ.

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο διεκδικούν αυξήσεις 5% στους μισθούς τους. Η κυβέρνηση είχε προτείνει μια διετή σύμβαση που προέβλεπε αυξήσεις 1,8% για φέτος και 2,2% το 2001. Οι ηγέτες των συνδικάτων ήταν έτοιμοι να συμφωνήσουν -αλλά οι εργαζόμενοι είχαν τελείως διαφορετική γνώμη.

Τα αποτελέσματα των δημοψηφισμάτων στις Ομοσπονδίες έχουν πανικοβάλλει τον Σρέντερ και τους υπουργούς του. Μεσα στα δυο, σχεδόν, χρόνια που βρίσκεται στην εξουσία η "πρασινο-κόκκινη" συμμαχία έχει καταβάλει τεράστιες προσπάθειες να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των αφεντικών χωρίς να έρθει σε μετωπική σύγκρουση με τους εργάτες. Πρόκειται κυριολεκτικά για ισορροπία πάνω σε τεντωμένο σκοινί.

Η κυβέρνηση έχει πάρει μια ολόκληρη σειρά από μέτρα που έχουν εξοργίσει τους εργάτες. Το υπουργείο Οικονομικών προωθεί ένα σχέδιο νόμου που μειώνει δραστικά τη φορολογία για τις επιχειρήσεις και κατεβάζει από το 51% στο 45% τον συντελεστή φόρου για τους πλούσιους.

Την ίδια στιγμή το υπουργείο Εργασίας ετοιμάζει ένα νομοσχέδιο που αυξάνει στο 22% τις ασφαλιστικές εισφορές για τους εργαζόμενους και μειώνει τις συντάξεις, από το 70% του μισθού στο 64%. Ο στόχος είναι να αναγκάσει τους εργαζόμενους να παίρνουν σύνταξη σε μεγαλύτερη ηλικία. Τα μέτρα αυτά εξοργίζουν τους εργαζόμενους.

Η κυβέρνηση ξανά και ξανά έχει αναγκαστεί να υποχωρήσει για να αποφύγει την έκρηξη. Πέρσι ο Σρέντερ αναγκάστηκε να παρέμβει και να μην αφήσει να απολυθούν οι εργαζόμενοι και να χαθούν οι θέσεις εργασίας όταν "βάρεσε κανόνι" μια από τις μεγάλες κατασκευαστικές εταιρίες. Τώρα η κυβέρνηση βρίσκεται ξανά στις συμπληγάδες.

Η OTV και η DAG έχουν, μαζί, πάνω από 3 εκατομμύρια μέλη. Οι ηγεσίες τους έχουν εντολή, από τους εργαζόμενους που ψήφισαν, να καλέσουν άμεσα σε απεργία αν η κυβέρνηση δεν υποχωρήσει. Και ακόμα χειρότερα για τον Σρέντερ και τα αφεντικά, όλοι τους ξέρουν ότι τα μάτια όλων των εργατών είναι τώρα καρφωμένα στους υπαλλήλους του δημοσίου. Μια απεργία "απειλεί" να γίνει εστία για την εργατική έκρηξη που τόσο τρέμουν.